

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 842

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 13 decembrie 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 775 din 25 septembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 261 și 262 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	2-3	1.196. — Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.133/2002 privind organizarea și funcționarea Autorității Navale Române.....	13-14
Decizia nr. 819 din 4 octombrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. (3 ¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și ale art. 8 alin. (2) din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice.....	3-5	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 824 din 11 octombrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2010 pentru modificarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal	5-7	1.662. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, pentru modificarea și completarea Normelor metodologice privind informațiile obligatorii care se înscriu în ordinele de plată pentru Trezoreria Statului, prin care contribuabilii persoane fizice efectuează plăți către bugetele componente ale bugetului general consolidat prin contul tranzitoriu deschis pe numele Ministerului Finanțelor Publice și informațiile cuprinse în mesajul electronic de plăți care se transmite în sistem informatic de către instituțiile de credit inițitoare, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.801/2011	15-16
Decizia nr. 827 din 11 octombrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	7-8	2.368/1.638/2.770. — Ordin al ministrului economiei, comerțului și mediului de afaceri, al viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, și al ministrului muncii, familiei și protecției sociale pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2012 al Societății Comerciale METROM — S.A. Brașov, filială a Companiei Naționale ROMARM — S.A.	17-20
Decizia nr. 833 din 11 octombrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar și ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice	9-12	ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR	
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
1.165. — Hotărâre privind aprobarea Acordului de concesiune de exploatare petrolieră în perimetrul P IX-11 Sudurău, încheiat între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Blackstairs Energy Plc.	12	248. — Decizie privind publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei civile nr. 88A din 31 mai 2012 a Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze de proprietate intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale privind modificarea în parte a Hotărârii arbitrale nr. 2 pronunțate la data de 22 februarie 2012 având ca obiect stabilirea formei finale a Metodologiei privind quantumul remunerației compensatorii pentru copia privată pentru coli de hârtie pentru copiator format A4, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 6 martie 2012, în baza Deciziei directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 17/2012	21-31
1.195. — Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 628/2009 privind unele măsuri de implementare a activităților prevăzute în programul de interes național în domeniul protecției drepturilor persoanelor cu handicap „Restructurarea instituțiilor de tip vechi destinate persoanelor adulte cu handicap și crearea de servicii alternative de tip rezidențial”	13		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 775**

din 25 septembrie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 261 și 262
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 261 și 262 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Tudorel Hărăbor în Dosarul nr. 199/189/2011 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 423D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că textele constituționale și internaționale invocate în critica de neconstituționalitate nu sunt incidente în cauză. De asemenea, arată că principiul legalității nu are conținutul și semnificația pe care le dă autorul excepției. Mai degrabă consideră că este avut în vedere principiul minimei intervenții, ce decurge din principiul constituțional al proporționalității. În ceea ce privește textele de lege criticate, însă, arată că reglementarea acestora e justificată de necesitatea apărării justiției, iar proporția este evidentă, prin sancțiunile minime impuse.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 ianuarie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 199/189/2011, **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 261 și 262 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Excepția a fost ridicată de Tudorel Hărăbor cu prilejul soluționării recursului penal formulat împotriva Sentinței penale nr. 519 din 3 noiembrie 2011, pronunțată de Judecătoria Bârlad în Dosarul nr. 199/189/2011.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele de lege criticate, care incriminează faptele de neexecutare a unei hotărâri judecătorești definitive privind plata salariilor ori reîncadrarea în muncă a unui salariat, încalcă principiul legalității incriminării, deoarece transpun în materie penală mijloacele de constrângere deja existente în art. 580³ din Codul de procedură civilă pentru executarea silită a unei hotărâri judecătorești având ca obiect contracte civile. Astfel, consideră că dispozițiile penale criticate sunt inutile. În plus, aceste dispoziții nu țin cont de situația economico-

financiară a angajatorului. Mai mult, se creează posibilitatea aplicării a două sancțiuni, una pecuniară și alta penală pentru aceeași faptă. Cea mai gravă încălcare a dispozițiilor constituționale și a prevederilor Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale o constituie, însă, faptul că pedeapsa penală este prevăzută pentru încălcarea unor obligații ce își au izvorul într-un contract de muncă.

Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor de lege criticate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 261 și 262 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 261: „*Neexecutarea unei hotărâri judecătorești definitive privind plata salariilor în termen de 15 zile de la data cererii de executare adresate angajatorului de către partea interesată constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3 la 6 luni sau cu amendă.*”;

— Art. 262: „*Neexecutarea unei hotărâri judecătorești definitive privind reintegrarea în muncă a unui salariat constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la un an sau cu amendă.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste texte de lege sunt contrare art. 148 din Constituție referitor la integrarea în Uniunea Europeană. De asemenea, consideră că este încălcat art. 1 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la interzicerea privării de libertate pentru datorii. De asemenea, având în vedere criticile formulate de autorul excepției, Curtea constată că acesta are în vedere și prevederile art. 23 alin. (12) din Constituție, referitoare la principiul legalității incriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că principiul legalității incriminării — *nullum crime sine lege, nulla poena sine lege și nulla justitia sine lege* — impune ca atât

temeiul, cât și condițiile în care se aplică o pedeapsă penală să fie prevăzute de lege. Or, o astfel de cerință este îndeplinită de textele de lege criticate care sunt prevăzute în cadrul Legii nr. 53/2003 — Codul muncii.

De asemenea, Curtea constată că sunt îndeplinite și celelalte cerințe constituționale referitoare la reglementarea infracțiunilor și a pedepselor penale.

Astfel, Legea nr. 53/2003 a fost adoptată în urma angajării răspunderii Guvernului în fața Camerei Deputaților și a Senatului, fiind astfel întrunite cerințele art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție.

Totodată, textele de lege criticate nu conțin reglementări contrare principiului neretroactivității legii civile, cu excepția legii penale, mai favorabile, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție.

Aspectele privind existența atât a unei răspunderi civile, cât și a unei răspunderi penale, precum și existența unor împrejurări de fapt care ar putea demonstra imposibilitatea executării obligațiilor stabilite prin hotărâri judecătorești nu se circumscriu

principiului legalității incriminării, reprezentând, de altfel, aspecte ce țin de aplicarea legii, de competența instanței de judecată.

În sfârșit, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 1 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea constată că aceste prevederi interzic, într-adevăr, lipsirea de libertate pentru incapacitatea de a îndeplini o obligație contractuală. În ceea ce privește textele de lege criticate, însă, situația avută în vedere este diferită. Astfel, sancțiunea vizează în primul rând nerespectarea caracterului definitiv și executoriu al unei hotărâri judecătorești, fapt ce reprezintă o încălcare a autorității statului prin nerespectarea actului de justiție. Obiectul litigiului de muncă referitor la obligațiile ce incumbă angajatorului au, în acest context, doar un caracter subsidiar, ce justifică, mai degrabă, necesitatea unei reglementări de sine stătătoare în Codul muncii a infracțiunii cu caracter general reglementată de art. 271 din Codul penal.

Așa fiind, Curtea constată că dispozițiile art. 261 și 262 din Codul muncii nu se circumscriu sferei prevederilor convenționale amintite.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 261 și 262 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Tudorel Hărăbor în Dosarul nr. 199/189/2011 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 septembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 819

din 4 octombrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. (31) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și ale art. 8 alin. (2) din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. X pct. 2 și art. XI din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, excepție ridicată de Societatea Comercială Tribeca Distribuție — S.R.L. din București în Dosarul nr. 15.871/300/CV/2010 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 716D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că prin Decizia nr. 500 din 15 mai 2012 a fost admisă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 118 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, introduse prin art. X pct. 2 din Legea nr. 202/2010, astfel că excepția a devenit inadmisibilă. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. XI din Legea nr. 202/2010 prin care a fost introdus art. 9 alin. (2) în Legea nr. 61/1991, devenit art. 8 alin. (2) în urma republicării actului normativ menționat, apreciază că aceasta este inadmisibilă, deoarece nu are legătură cu soluționarea cauzei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 3.802 din 12 decembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 15.871/300/CV/2010, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. X pct. 2 și art. XI din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială Tribeca Distribuție — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva unei sentințe civile prin care s-a respins plângerea cu privire la un proces-verbal de constatare și sancționare a unor contravenții prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că textele de lege criticate elimină posibilitatea atacării cu recurs a hotărârii judecătorești prin care se soluționează plângerea împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției la regimul circulației pe drumurile publice, ceea ce aduce atingere dreptului la apărare și dreptului la un proces echitabil. Totodată, prin textele de lege criticate, se consacră norme discriminatorii, deoarece vor fi pronunțate hotărâri definitive și irevocabile în cauzele care se aflau pe rolul instanțelor de judecată înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 202/2010.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale, deoarece eliminarea căii de atac a recursului împotriva hotărârii judecătorești prin care a fost soluționată, în primă instanță, plângerea contravențională, nu îngreudește accesul liber la justiție, care nu are semnificația, în toate cazurile, a accesului la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. De asemenea, reglementările internaționale în materie nu impun accesul la totalitatea gradelor de jurisdicție sau la toate căile de atac prevăzute de legislațiile naționale, art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale consacrand numai dreptul persoanei la un recurs efectiv în fața instanței naționale, deci posibilitatea de a accede la un grad de jurisdicție.

Mai mult, prevederile legale criticate constituie norme de procedură, or, potrivit art. 126 alin. (2) și art. 129 din Legea fundamentală, stabilirea competenței instanțelor și a procedurii de judecată constituie atributul exclusiv al legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli

speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri în formele și modalitățile instituite de lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost reținut în încheierea de sesizare a Curții, îl constituie prevederile art. X pct. 2 și art. XI din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010.

Având în vedere art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, Curtea constată că, în realitate, obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 118 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, introduse prin art. X pct. 2 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor și prevederile art. 9 alin. (2) din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 387 din 18 august 2000, introduse prin art. XI din Legea nr. 202/2010.

Curtea observă că, ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 202/2010, Legea nr. 61/1991 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 31 ianuarie 2011, dându-se textelor o nouă numerotare. În prezent prevederile art. 9 alin. (2) din Legea nr. 61/1991 se regăsesc, în urma renumerotării, în art. 8 alin. (2) din acest act normativ.

Prin urmare, Curtea urmează să se pronunțe, prin prezenta decizie, asupra art. 118 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și ale art. 8 alin. (2) din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, care au următorul cuprins:

— Art. 118 alin. (3¹): „*Hotărârea judecătorească prin care judecătoria soluționează plângerea este definitivă și irevocabilă.*”

— Art. 8 alin. (2) din Legea nr. 61/1991: „*Hotărârea judecătorească prin care judecătoria soluționează plângerea este definitivă și irevocabilă.*”

Autorul apreciază că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare și art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, precum și art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea reține următoarele:

1. Ulterior sesizării sale, prin Decizia nr. 500 din 15 mai 2012, Curtea a constatat că prevederile art. 118 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 sunt neconstituționale.

Or, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”.

Prin urmare, excepția va fi respinsă ca devenită inadmisibilă, cazul de inadmisibilitate intervenind între momentul sesizării Curții Constituționale și momentul pronunțării instanței de contencios constituțional asupra acesteia.

2. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (2) din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, Curtea observă că aceasta este inadmisibilă, deoarece nu are legătură cu soluționarea cauzei. Astfel, din examinarea procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției rezultă că autorul acesteia a fost sancționat contravențional în temeiul art. 39 din Ordonanța de

urgență a Guvernului nr. 195/2002, deoarece nu a comunicat datele de identificare ale persoanei care a săvârșit o contravenție prevăzută de același act normativ. Or, Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice are un alt conținut normativ, fără ca, în acesta, să se regăsească fapta contravențională săvârșită de autorul excepției.

Prin urmare, constatând că nu este îndeplinită condiția de admisibilitate prevăzută de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căruia „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”, excepția va fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. (31) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Societatea Comercială Tribeca Distribuție — S.R.L. din București în Dosarul nr. 15.871/300/CV/2010 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (2) din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 octombrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 824

din 11 octombrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2010 pentru modificarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

pentru modificarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Petrișor Virgil Florin în Dosarul nr. 13.649/62/2010 al Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 250D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 607/2012.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2010

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 ianuarie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 13.649/62/2010, **Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2010 pentru modificarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Petrișor Virgil Florin într-o cauză ce are ca obiect soluționarea unui recurs împotriva unei sentințe civile.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că Ordonanța de urgență criticată a fost adoptată cu nerespectarea prevederilor constituționale ale art. 76 alin. (1), art. 108 alin. (3), art. 115 alin. (1) și (5) și cele ale art. 139 coroborate cu art. 61.

În acest sens, arată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2010 au o forță juridică inferioară Legii nr. 571/2003, care este o lege organică. Astfel, modificarea realizată prin această ordonanță încalcă dispozițiile art. 4 din Codul fiscal, potrivit cărora „prezentul cod se modifică și se completează numai prin lege, promovată, de regulă, cu 6 luni înainte de data intrării în vigoare a acesteia. Orice modificare sau completare a prezentului cod intră în vigoare cu începere din prima zi a anului următor celui în care a fost adoptată prin lege.”

Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2010 pentru modificarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 442 din 30 iunie 2010.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 76 alin. (1) referitor la adoptarea legilor și a hotărârilor, art. 108 alin. (3) referitor la actele Guvernului, art. 115 alin. (1) și (5) referitor la delegarea legislativă și cele ale art. 139 referitor la impozite, taxe și alte contribuții coroborate cu art. 61 referitor la rolul și structura Parlamentului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile ordonanței de urgență criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate. Astfel, instanța de contencios constituțional, prin Decizia nr. 607 din 12 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 23 iulie 2012, și prin Decizia nr. 430 din 3 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 9 iulie 2012,

a statuat în sensul constituționalității dispozițiilor ordonanței în raport cu critici similare cu cele formulate în prezenta cauză.

Cu acele prilejuri, Curtea a statuat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2010 a fost adoptată în temeiul delegării legislative, potrivit art. 115 alin. (4) din Constituție, având în vedere necesitatea menținerii deficitului bugetar în limitele stabilite și realizării unui echilibru între nivelul veniturilor și al cheltuielilor, în vederea îndeplinirii obligațiilor asumate de România prin semnarea acordurilor de împrumut cu organisme internaționale, absolut necesare pentru asigurarea finanțării cheltuielilor publice și a menținerii încrederii investitorilor în climatul socioeconomic românesc și ca urmare a faptului că nivelul veniturilor bugetare a fost profund afectat de criza economică și financiară.

În ceea ce privește invocarea încălcării prevederilor art. 139 din Constituție, Curtea a constatat că aceasta nu poate fi reținută. Sintagma „*numai prin lege*” din cuprinsul prevederilor constituționale ale art. 139 alin. (1) nu are o semnificație absolută, în sensul art. 73 din Constituție.

A condiționa adoptarea unor prevederi referitoare la bugetul de stat numai prin dezbatere parlamentară ar însemna a nu ține cont de realitățile concrete ale derulării procedurilor parlamentare, astfel încât, pe perioada vacanței parlamentare, să nu poată fi adoptate astfel de reglementări, în condițiile prevederilor constituționale referitoare la delegarea legislativă.

Sintagma „*numai prin lege*” urmărește, așadar, să interzică stabilirea unor impozite și taxe pentru bugetul de stat și bugetul asigurărilor sociale de stat prin acte inferioare legii, cum ar fi hotărâri ale Guvernului, ordine ale miniștrilor etc., sintagma nefiind aplicabilă în cazul adoptării ordonanțelor și ordonanțelor de urgență ale Guvernului în acest domeniu.

În ceea ce privește invocarea prevederilor constituționale ale art. 115 alin. (1), Curtea a reținut că, potrivit acestora, interdicția de a reglementa în domeniul legilor organice privește ordonanțele simple, și nu ordonanțele de urgență. Interdicția Guvernului de a reglementa în aceste domenii se referă, în mod expres, numai la ordonanțele emise în temeiul legilor speciale de abilitare, în condițiile alin. (1)—(3) ale aceluiași art. 115, nu și la ordonanțele de urgență.

Referitor la susținerea potrivit căreia dispozițiile ordonanței de urgență criticate contravin prevederilor art. 115 alin. (5) din Constituție, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2010 a fost aprobată prin Legea nr. 88/2011, astfel încât nici această critică nu poate fi primită.

Considerentele reținute de Curte în deciziile menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței acesteia.

În continuare, Curtea constată că nu poate fi primită nici critica potrivit căreia se realizează o neconcordanță între prevederile legale ale Codului fiscal și cele ale ordonanței de urgență criticate. Astfel, în jurisprudența sa constantă, instanța de contencios constituțional a statuat că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins violate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției.

În ceea ce privește prevederile constituționale ale art. 76 alin. (1) referitor la adoptarea legilor și a hotărârilor și cele ale art. 108 alin. (3) referitor la actele Guvernului, Curtea constată că acestea nu au relevanță în cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2010 pentru modificarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Petrișor Virgil Florin în Dosarul nr. 13.649/62/2010 al Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 octombrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 827

din 11 octombrie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (4)
din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială Getica Trans — S.R.L. din Deva în Dosarul nr. 4.017/97/2011 al Tribunalului Hunedoara — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 721D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 2/2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 martie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 4.017/97/2011, **Tribunalul Hunedoara — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Societatea Comercială Getica Trans — S.R.L. din Deva într-o cauză referitoare la procedura insolvenței.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că prin neperimarea executării silite a creanțelor fiscale se ajunge la o încălcare a dreptului de proprietate al debitorului și implicit a prevederilor art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Efectele prelungirii la nesfârșit a executării silite au consecințe devastatoare pentru contribuabilul român, deoarece majorările și penalitățile curg până la finalizarea actului de executare, dreptul de proprietate al debitorului fiind grav afectat. De asemenea, sunt încălcate și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și cele ale art. 11 și 20 din Constituție.

Tribunalul Hunedoara — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Prin dispozițiile criticate se consacră, în materia executării creanțelor fiscale, un regim derogatoriu de la dreptul comun, prin aceea că se prevede neperimarea executării silite a acestor creanțe. Această derogare de la dreptul comun este în deplin acord cu Legea fundamentală, care, la art. 126 alin. (2), prevede că „*competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, legiuitorul fiind astfel îndreptățit să stabilească norme de procedură speciale, derogatorii de la regulile generale, determinate de anumite situații speciale. În cazul de față, situația specială a fost determinată de faptul că obiectul executării silite îl constituie încasarea creanțelor fiscale ce constituie surse ale bugetului de stat, ceea ce reprezintă un interes general.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 142 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu următorul cuprins: „*Executarea silită a creanțelor fiscale nu se perimează.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autoarea excepției invocă prevederile constituționale ale art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern și art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cele ale art. 1 din Protocolul adițional la convenție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială Getica Trans — S.R.L. din Deva în Dosarul nr. 4.017/97/2011 al Tribunalului Hunedoara — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 octombrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 142 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală. Astfel, prin Decizia nr. 283 din 11 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 435 din 10 iunie 2008, instanța de contencios constituțional a statuat că neperimarea executării silite a creanțelor fiscale, reglementare derogatorie de la dreptul comun, este în deplin acord cu art. 126 alin. (2) din Constituție, în temeiul căruia legiuitorul este îndreptățit să stabilească norme de procedură derogatorii de la regulile generale, determinate de anumite situații speciale. În cazul de față, situația specială a fost determinată de faptul că obiectul executării silite îl constituie încasarea creanțelor fiscale ce constituie surse ale bugetului de stat, ceea ce reprezintă un interes general.

În legătură cu invocarea prevederilor referitoare la apărarea și ocrotirea dreptului de proprietate, Curtea a reținut că, fiind vorba de creanțe fiscale, acestea au o strânsă legătură cu asigurarea veniturilor pentru bugetul public național. Reglementările legale criticate vizează, astfel cum s-a mai arătat, realizarea veniturilor publice, fără să se urmărească deci ocrotirea în mod diferențiat a proprietății private în raport cu calitatea titularilor.

De asemenea, prin Decizia nr. 513 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 26 iunie 2008, Curtea a reținut și că existența unei obligații exprese a fiecărui cetățean de a contribui prin impozite și taxe la cheltuielile publice, prevăzută la art. 56 alin. (1) din Constituție, și a unei obligații a statului de a proteja interesele naționale în activitatea financiară, conform art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, sunt justificate de necesitatea asigurării certitudinii în constituirea ritmică a resurselor financiare ale statului. Astfel, este în afara oricărei îndoieli că încasarea impozitelor și taxelor constituie sursa principală de venituri a statului, fiind una dintre expresiile cele mai evidente ale apărării intereselor naționale pe plan financiar. Numai dacă dispune de aceste resurse bugetare, statul va fi în măsură să își îndeplinească obligațiile sale față de cetățeni și agenții economici, care au fost stabilite în art. 135 alin. (2) lit. a) și b) din Constituție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie, soluția și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,

Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 833

din 11 octombrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar și ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar și ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Cristina-Mariana Revnic, Delia Doina Brehar, Liliana Simona Mureșan, Voica Aurora Demian, Angelica Maria Szasz, Valeria Dragoș, Ana Maria Haiduc, Dorina Luminița Tarța, Cristina Ghetie, Monica Lenuța Ilieș, Violeta Felicia Corabian, Adela Claudia Sabo, Mariana Lucia Bondar, Melania Elena Chiuzan, Maria Veronica Pop, Dorina Cămăraș, Cosmina Simona Pop, Carmen Dorina Pop, Petru Ioan Pop, Emilia Alunița Suciuc, Mariana Sighartău și Maria Marton în Dosarul nr. 4.374/117/2011 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului nr. 852D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 901D/2012, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Vasile Bindea, Gheorghe Filip, Nicolae Secașiu, Adina Traica, Dainel-Riian Tămaș, Sebastian-Raul Valosutean, Mihai Cservenecz, Ioan Felecan, Alexandru-Gabriel Mureșan, Florin-Romeo Simon, Ovidiu Nelu Rus, Ioan Ugurean, Edith Leon, Ioan Avram, Teodor Negru și Gheorghe Simon în Dosarul nr. 9.411/117/2011 al aceleiași instanțe, precum și în Dosarul nr. 919D/2012, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 din Legea nr. 285/2010, excepție ridicată de Liliana Viorica Amariei, Lăcrămioara Grosu, Liliana Vasilică, Dorina Butnariu, Mirela Rozica Miron, Xenia Hrițcu, Miluța Nazare, Liliana Nasche, Cristina Grosu, Maria Vătămănuță, Sanda Olariu, Daniela Chiteală, Adriana Iacob, Brândușa Iliescu, Getica Dombrovski, Gabriela Terțiș, Viorica Leonte Maluș, Daniela Anton, Bianca Olariu, Maria Baciuc, Mioara Bălineanu, Pușa Nicoleta Chiriac, Mihaela Ștefănescu, Amalia Hrițcu, Mariana Apăvăloaie, Mihaela Chebac, Lenuța Pintilei, Carmen Covaliu, Raluca Crețu, Simona Derscariu, Anca Sadovei, Gabriela Ungureanu, Adrian Hariga, Anca Petronela Croitoru, Daniela Purice, Gabriela Todosi, Sergiu Adăscăliței, Loredana Malaicu, Ileana Boicu, Laura Jijie, Mihaela Carmen Gheorghiu, Paul Butnariu, Mihaela Moșneagu, Ștefan Pintilii, Dorina Belciug, Anca Budăi și Elena Dascălu în Dosarul nr. 3.978/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la Dosarul nr. 852D/2012, partea Ministerul Justiției a depus note scrise prin care solicită respingerea excepției.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus menționate, din oficiu, pune în discuție problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 901D/2012 și nr. 919D/2012 la Dosarul nr. 852D/2012, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 februarie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 4.374/117/2011, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar și ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice**, excepție ridicată de Cristina-Mariana Revnic, Delia Doina Brehar, Liliana Simona Mureșan, Voica Aurora Demian, Angelica Maria Szasz, Valeria Dragoș, Ana Maria Haiduc, Dorina Luminița Tarța, Cristina Ghetie, Monica Lenuța Ilieș, Violeta Felicia Corabian, Adela Claudia Sabo, Mariana Lucia Bondar, Melania Elena Chiuzan, Maria Veronica Pop, Dorina Cămăraș, Cosmina Simona Pop, Carmen Dorina Pop, Petru Ioan Pop, Emilia Alunița Suciuc, Mariana Sighartău și Maria Marton într-o cauză ce are ca obiect acordarea de drepturi salariale.

Prin Încheierea din 19 aprilie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 9.411/117/2011, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar și ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice**, excepție ridicată de Vasile Bindea, Gheorghe Filip, Nicolae Secașiu, Adina Traica, Dainel-Riian Tămaș, Sebastian-Raul Valosutean, Mihai Cservenecz, Ioan Felecan, Alexandru-Gabriel Mureșan, Florin-Romeo Simon, Ovidiu Nelu Rus, Ioan Ugurean, Edith Leon, Ioan Avram, Teodor Negru și Gheorghe Simon într-o cauză ce are ca obiect un litigiu de muncă.

Prin Încheierea din 19 ianuarie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 3.978/40/2011, **Tribunalul Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice**, excepție ridicată de Liliana Viorica Amariei, Lăcrămioara Grosu, Liliana Vasilică, Dorina Butnariu, Mirela Rozica Miron, Xenia Hrițcu, Miluța Nazare, Liliana Nasche, Cristina Grosu, Maria Vătămănuță, Sanda Olariu, Daniela Chiteală, Adriana Iacob, Brândușa Iliescu, Getica Dombrovski, Gabriela Terțiș, Viorica Leonte Maluș, Daniela

Anton, Bianca Olariu, Maria Baci, Mioara Bălineanu, Puşa Nicoleta Chiriac, Mihaela Ştefănescu, Amalia Hriţcu, Mariana Apăvăloaie, Mihaela Chebac, Lenuţa Pintilei, Carmen Covaliu, Raluca Creţu, Simona Derscariu, Anca Sadovei, Gabriela Ungureanu, Adrian Hariga, Anca Petronela Croitoru, Daniela Purice, Gabriela Todosi, Sergiu Adăscăliţei, Loredana Malaicu, Ileana Boicu, Laura Jijie, Mihaela Carmen Gheorghiu, Paul Butnariu, Mihaela Moşneagu, Ştefan Pintilii, Dorina Belciug, Anca Budăi şi Elena Dascălu într-o cauză ce are ca obiect acordarea de drepturi salariale.

În motivarea excepţiei de neconstituţionalitate autorii acesteia susţin că reducerea cuantumului brut al salariilor de bază/soldelor/indemnizaţiilor lunare de încadrare cu 25% pentru o perioadă de 6 luni (iulie-decembrie 2010), precum şi perpetuarea acesteia după data de 1 ianuarie 2011 (prin majorarea salariilor cu 15% faţă de nivelul lunii octombrie a anului 2010), când situaţia economică nu o mai impunea, au avut ca efect privarea autorilor excepţiei de bunul lor, în sensul prevăzut de art. 1 din primul Protocol adiţional la Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, fapt ce le încalcă dreptul de proprietate astfel cum acesta este garantat de art. 44 din Constituţie, precum şi prevederile art. 41, art. 124 şi art. 125 din Legea fundamentală.

Tribunalul Cluj — Secţia mixtă de contencios administrativ şi fiscal, de conflicte de muncă şi asigurări sociale apreciază că excepţia de neconstituţionalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudenţa Curţii Constituţionale în materie.

Tribunalul Botoşani — Secţia civilă apreciază că excepţia de neconstituţionalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate preşedinţilor celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului şi Avocatului Poporului, pentru a-şi exprima punctele de vedere asupra excepţiei de neconstituţionalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispoziţiile de lege criticate sunt constituţionale. În acest sens, invocă jurisprudenţa în materie a Curţii Constituţionale, concretizată în deciziile nr. 872/2010, nr. 874/2010, nr. 1.655/2010, nr. 939/2011, nr. 1.155/2011 şi nr. 1.465/2011.

Preşedinţii celor două Camere ale Parlamentului şi Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepţiei de neconstituţionalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispoziţiile legale criticate, raportate la prevederile Constituţiei, precum şi Legea nr. 47/1992, reţine următoarele:

Curtea Constituţională a fost legal sesizată şi este competentă, potrivit dispoziţiilor art. 146 lit. d) din Constituţie, precum şi ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 şi 29 din Legea nr. 47/1992, să soluţioneze excepţia de neconstituţionalitate.

Obiectul excepţiei de neconstituţionalitate îl reprezintă dispoziţiile art. 1 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, şi art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, dispoziţii care au următorul conţinut:

— Art. 1 din Legea nr. 118/2010: „*Cuantumul brut al salariilor/soldelor/indemnizaţiilor lunare de încadrare, inclusiv sporuri, indemnizaţii şi alte drepturi salariale, precum şi alte drepturi în lei sau în valută, stabilite în conformitate cu prevederile Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară*

a personalului plătit din fonduri publice şi ale Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcţii a unor categorii de personal din sectorul bugetar şi stabilirea salariilor acestora, precum şi alte măsuri în domeniul bugetar, se diminuează cu 25%”.

(2) *În situaţia în care din aplicarea prevederilor alin. (1) rezultă o valoare mai mică decât valoarea salariului de bază minim brut pe ţară garantat în plată, suma care se acordă este de 600 lei.”;*

— Art. 1 din Legea nr. 285/2010: „(1) *Începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcţiei de bază/salariilor funcţiei de bază/indemnizaţiilor de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%.*

(2) *Începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumul sporurilor, indemnizaţiilor, compensaţiilor şi al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, solda lunară brută/salariul lunar brut, indemnizaţia brută de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%, în măsura în care personalul îşi desfăşoară activitatea în aceleaşi condiţii.*

(3) *Cuantumul brut al drepturilor prevăzute la alin. (1) şi (2) se va stabili în anul 2011 ţinându-se seama de gradul sau treapta profesională, vechimea în muncă, vechimea în funcţie sau, după caz, în specialitate, dobândite în condiţiile legii până la 31 decembrie 2010.*

(4) *Cuantumul soldei de grad/salariului gradului profesional, al soldei de comandă/salariului de comandă, precum şi cuantumul gradaţiilor, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%.*

(5) *În salariul de bază, indemnizaţia lunară de încadrare, respectiv în solda funcţiei de bază/salariul funcţiei de bază aferente lunii octombrie 2010 sunt cuprinse sporurile, indemnizaţiile, care potrivit Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, făceau parte din salariul de bază, din indemnizaţia de încadrare brută lunară, respectiv din solda/salariul funcţiei de bază, precum şi sumele compensatorii cu caracter tranzitoriu, acordate potrivit Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcţii a unor categorii de personal din sectorul bugetar şi stabilirea salariilor acestora, precum şi alte măsuri în domeniul bugetar, cu modificările ulterioare. Sporurile stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului necuprinse în Legea-cadru nr. 330/2009, cu modificările ulterioare, şi care au fost acordate în anul 2010 ca sume compensatorii cu caracter tranzitoriu sau, după caz, ca sporuri la data reîncadrării se introduc în salariul de bază, în indemnizaţia de încadrare brută lunară, respectiv în solda/salariul de funcţie, fără ca prin acordarea lor să conducă la creşteri salariale, altele decât cele prevăzute de prezenta lege.”*

În susţinerea neconstituţionalităţii acestor dispoziţii, autorii excepţiei invocă încălcarea prevederilor constituţionale ale art. 20 referitor la tratatele internaţionale privind drepturile omului, art. 41 referitor la munca şi protecţia socială a muncii, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 124 referitor la înfăptuirea justiţiei şi art. 125 privind statutul judecătorilor. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 1 din Primul Protocol la Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale referitor la protecţia proprietăţii.

Examinând excepţia de neconstituţionalitate, Curtea reţine că, prin Decizia nr. 872 din 25 iunie 2010 şi prin Decizia nr. 874 din 25 iunie 2010, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, Curtea a statuat că dreptul la salariu este corolarul unui drept constituţional, şi

anume dreptul la muncă, iar diminuarea sa se constituie într-o veritabilă restrângere a exercițiului dreptului la muncă. Realizând o examinare a compatibilității dispozițiilor legale criticate cu fiecare dintre condițiile strict și limitativ prevăzute de Legea fundamentală pentru restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, Curtea a constatat că măsura de diminuare a cuantumului salariului/indemnizației/soldei cu 25% constituie o restrângere a exercițiului dreptului constituțional la muncă ce afectează dreptul la salariu, cu respectarea însă a prevederilor art. 53 din Constituție. Astfel, Curtea a statuat că diminuarea cu 25% a cuantumului salariului/indemnizației/soldei este prevăzută prin Legea nr. 118/2010 și se impune pentru reducerea cheltuielilor bugetare. De asemenea, soluția legislativă cuprinsă în art. 1 din lege a fost determinată de apărarea „*securității naționale*”, noțiune înțeleasă în sensul unor aspecte din viața statului — precum cele economice, financiare, sociale — care ar putea afecta însăși ființa statului prin amploarea și gravitatea fenomenului. În acest sens, prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, Curtea a statuat că situația de criză financiară mondială ar putea afecta, în lipsa unor măsuri adecvate, stabilitatea economică a țării și, implicit, securitatea națională.

Cu privire la proporționalitatea situației care a determinat restrângerea, Curtea a constatat că există o legătură de proporționalitate între mijloacele utilizate (reducerea cu 25% a cuantumului salariului/indemnizației/soldei) și scopul legitim urmărit (reducerea cheltuielilor bugetare/reechilibrarea bugetului de stat) și că există un echilibru între cerințele de interes general ale colectivității și protecția drepturilor fundamentale ale individului.

De asemenea, Curtea a constatat că măsura legislativă criticată este aplicată în mod nediscriminatoriu, în sensul că reducerea de 25% se aplică tuturor categoriilor de personal bugetar în același quantum și mod. Curtea a observat, totodată, că măsura criticată prezintă un caracter temporar, având o durată limitată în timp, și anume până la data de 31 decembrie 2010, tocmai pentru a nu se afecta substanța dreptului constituțional protejat.

În continuare, Curtea constată că, prin Decizia nr. 939 din 7 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 16 septembrie 2011, aceasta a statuat că salariile viitoare pe care angajatorul trebuie să le plătească angajatului nu intră în sfera de aplicare a dreptului de proprietate, angajatul neavând un atare drept pentru salariile ce vor fi plătite în viitor de către angajator ca urmare a muncii viitoare prestate de angajat. Dreptul de proprietate al angajatului în privința salariului vizează numai sumele certe, lichide și exigibile. Curtea a observat că și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, spre exemplu, în Hotărârea din 31 mai 2011, pronunțată în Cauza *Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 55, a reiterat jurisprudența sa cu privire la faptul că art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu implică un drept la dobândirea proprietății.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar și ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Cristina-Mariana Revnic, Delia Doina Brehar, Liliana Simona Mureșan,

Totodată, prin Decizia nr. 1.155 din 13 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 27 octombrie 2011, Curtea a statuat că, în contextul legislativ actual, prin art. 1 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, s-a stabilit că, începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%.

O atare modalitate de stabilire a cuantumului concret al salariilor/soldelor/indemnizațiilor brute nu este de natură să încalce cele stabilite prin deciziile Curții Constituționale nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010. Cu acele prilejuri, Curtea a impus o obligație de rezultat legiuitorului, aceea ca după 1 ianuarie 2011 să revină la „cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea acestor măsuri de diminuare, în condițiile încadrării în politicile sociale și de personal, care, la rândul lor, trebuie să se încadreze în nivelul cheltuielilor bugetare”. Este în același timp o obligație sub condiție care va duce la revenirea etapizată a cuantumului drepturilor salariale la nivelul anterior Legii nr. 118/2010. Stabilirea modalității concrete de realizare a acestui proces este o prerogativă a legiuitorului, care va decide, în funcție de situația economico-financiară a țării, momentul îndeplinirii cât mai rapid a obligației sale de rezultat, în sensul revenirii cel puțin la cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea Legii nr. 118/2010.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În fine, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a observat că măsura reducerii salariilor prevăzută de Legea nr. 118/2010 nu a determinat suportarea unei sarcini disproporționate și excesive, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor garantat de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În consecință, instanța de contencios european al drepturilor omului a considerat că statul român nu a depășit marja sa de apreciere și nu a rupt justul echilibru între cerințele de interes general ale colectivității și protecția drepturilor fundamentale ale individului (a se vedea Decizia pronunțată în 6 decembrie 2011, în cauzele *Felicia Mihăieș împotriva României* și *Adrian Gavril Senteș împotriva României*, paragraful 21).

În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 118/2010 și ale art. 1 din Legea nr. 285/2010, prin raportare la prevederile art. 124 și art. 125 din Constituție, autorii excepției nu arată în ce mod acestea contravin prevederilor constituționale invocate, or, în conformitate cu dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*”, astfel încât această critică nu poate fi reținută.

Voica Aurora Demian, Angelica Maria Szasz, Valeria Dragoș, Ana Maria Haiduc, Dorina Luminița Tarța, Cristina Ghetie, Monica Lenuța Ilieș, Violeta Felicia Corabian, Adela Claudia Sabo, Mariana Lucia Bondar, Melania Elena Chiuzan, Maria Veronica Pop, Dorina Cămăraș, Cosmina Simona Pop, Carmen Dorina Pop, Petru Ioan Pop, Emilia Alunița Suci, Mariana Sighetău și Maria Marton în Dosarul nr. 4.374/117/2011 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, de Vasile Bindea, Gheorghe Filip, Nicolae Secașiu, Adina Traica, Dainel-Riian Tămaș, Sebastian-Raul Valosutean, Mihai Cservenecz, Ioan Felecan, Alexandru-Gabriel Mureșan, Florin-Romeo Simon, Ovidiu Nelu Rus, Ioan Ugurean, Edith Leon, Ioan Avram, Teodor Negru și Gheorghe Simon în Dosarul nr. 9.411/117/2011 al aceleiași instanțe, precum și de Liliana Viorica Amariei, Lăcrămioara Grosu, Liliana Vasilică, Dorina Butnariu, Mirela Rozica Miron, Xenia Hrițcu, Miluța Nazare, Liliana Nasche, Cristina Grosu, Maria Vătămănuță, Sanda Olariu, Daniela Chiteală, Adriana Iacob, Brândușa Iliescu, Getica Dombrovski, Gabriela Terțiș, Viorica Leonte Maluș, Daniela Anton, Bianca Olariu, Maria Baci, Mioara Bălineanu, Pușa Nicoleta Chiriac, Mihaela Ștefănescu, Amalia Hrițcu, Mariana Apăvăloaie, Mihaela Chebac, Lenuța Pintilei, Carmen Covaliu, Raluca Crețu, Simona Derscariu, Anca Sadovei, Gabriela Ungureanu, Adrian Hariga, Anca Petronela Croitoru, Daniela Purice, Gabriela Todosi, Sergiu Adăscăliței, Loredana Malaicu, Ileana Boicu, Laura Jijie, Mihaela Carmen Gheorghiu, Paul Butnariu, Mihaela Moșneagu, Ștefan Pintilii, Dorina Belciug, Anca Budăi și Elena Dascălu în Dosarul nr. 3.978/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 octombrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind aprobarea Acordului de concesiune de exploatare petrolieră în perimetrul P IX-11 Sudurău, încheiat între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Blackstairs Energy Plc.

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 31 alin. (1) din Legea petrolului nr. 238/2004, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre:

Art. 1. — Se aprobă Acordul de concesiune de exploatare petrolieră în perimetrul P IX-11 Sudurău, încheiat între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de concedent, și Blackstairs Energy Plc., în calitate de concesionar, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Acordul de concesiune de exploatare petrolieră în perimetrul P IX-11 Sudurău, aprobat potrivit art. 1, intră în vigoare la data publicării prezentei hotărâri în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Gheorghe Duțu

p. Ministrul economiei, comerțului și mediului de afaceri,
Gelu-Ștefan Diaconu,
secretar de stat

Ministrul mediului și pădurilor,
Rovana Plumb

p. Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Septimiu Buzașu,
secretar de stat

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Florin Georgescu

București, 27 noiembrie 2012.
Nr. 1.165.

*) Anexa nu se publică, fiind clasificată potrivit legii.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 628/2009 privind unele măsuri de implementare a activităților prevăzute în programul de interes național în domeniul protecției drepturilor persoanelor cu handicap „Restructurarea instituțiilor de tip vechi destinate persoanelor adulte cu handicap și crearea de servicii alternative de tip rezidențial”

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Articolul unic din Hotărârea Guvernului nr. 628/2009 privind unele măsuri de implementare a activităților prevăzute în programul de interes național în domeniul protecției drepturilor persoanelor cu handicap „Restructurarea instituțiilor de tip vechi destinate persoanelor adulte cu handicap și crearea de servicii alternative de tip rezidențial”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 356 din 27 mai 2009, cu modificările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Articol unic. — Activitățile necesare realizării programului de interes național în domeniul protecției drepturilor persoanelor cu handicap «Restructurarea instituțiilor de tip vechi destinate persoanelor adulte cu handicap și crearea de servicii alternative de tip rezidențial» se vor finaliza până la data de 31 decembrie 2013, iar suma necesară finalizării lucrărilor este de 1.572,1 mii lei și se suportă din bugetul Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale.”

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

p. Ministrul muncii, familiei și protecției sociale,

Georgeta Bratu,
secretar de stat

Ministrul administrației și internelor,

Mircea Dușa

p. Ministrul delegat pentru administrație,

Constantin Cătălin Chiper,
secretar de stat

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Florin Georgescu

București, 4 decembrie 2012.

Nr. 1.195.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.133/2002 privind organizarea și funcționarea Autorității Navale Române

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al prevederilor art. 7 lit. y) și art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 42/1997 privind transportul maritim și pe căile navigabile interioare, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 1.133/2002 privind organizarea și funcționarea Autorității Navale Române, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 784 din 29 octombrie 2002, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. **La articolul 1, alineatele (1) și (2) vor avea următorul cuprins:**

„Art. 1. — (1) Autoritatea Navală Română este autoritatea centrală de specialitate în domeniul siguranței navigației și al

securității navelor, în subordinea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii.

(2) Autoritatea Navală Română este instituție publică cu personalitate juridică, finanțată integral din venituri proprii, cu sediul în București, bd. Mărășești nr. 26, sectorul 4.”

2. **Articolul 2 va avea următorul cuprins:**

„Art. 2. — Autoritatea Navală Română își desfășoară activitatea în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului

nr. 42/1997 privind transportul maritim și pe căile navigabile interioare, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

3. La articolul 3, alineatele (2) și (5) vor avea următorul cuprins:

„(2) Aparatul propriu central este constituit din departamente, direcții, servicii, birouri și alte compartimente.

.....
 (5) Structura organizatorică a Autorității Navale Române se aprobă prin ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii.”

4. La articolul 5 alineatul (1), litera e) va avea următorul cuprins:

„e) angajează și, după caz, concediază personalul de execuție și de conducere din cadrul Autorității Navale Române, în condițiile legii;”

5. La articolul 9, alineatul (6) va avea următorul cuprins:

„(6) Salarizarea personalului Autorității Navale Române se face potrivit reglementărilor în vigoare privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Drepturile de salarizare și celelalte drepturi de personal se stabilesc prin contractul colectiv de muncă, în condițiile legii.”

6. La anexa nr. 1, articolele 1—3 vor avea următorul cuprins:

„Art. 1. — Autoritatea Navală Română este organizată și funcționează potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 42/1997 privind transportul maritim și pe căile navigabile interioare, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Autoritatea Navală Română este instituție publică cu personalitate juridică, finanțată integral din venituri proprii, care își desfășoară activitatea pe baza prezentului regulament și a legislației în vigoare.

Art. 3. — Autoritatea Navală Română, denumită în continuare ANR, are sediul în București, bd. Mărășești nr. 26, sectorul 4.”

7. La anexa nr. 1, la articolul 4 litera B, punctele 1, 13, 17, 20 și 21 vor avea următorul cuprins:

„1. efectuează supravegherea navigației și managementul traficului de nave în apele naționale navigabile și în porturile românești;

.....
 13. efectuează formalitățile de sosire/plecare a navelor, potrivit prevederilor legale în vigoare, eliberând acceptele sau permisele prevăzute de lege;

.....
 17. dispune suspendarea manevrelor navelor, atunci când condițiile de siguranță a navigației o impun, până la îndeplinirea acestor condiții;

.....
 20. supraveghează și controlează din punctul de vedere al siguranței navigației activitățile de pilotaj, remoraj al navelor în porturi;

21. avizează din punctul de vedere al siguranței navigației activitatea de agrement nautic;”

8. La anexa nr. 1, la articolul 4 litera D, punctul 5 se abrogă.

9. La anexa nr. 1, la articolul 4 litera E, punctul 1 va avea următorul cuprins:

„1. organizează asistența și salvarea navelor în apele naționale navigabile, potrivit prevederilor legale în vigoare;”

10. La anexa nr. 1, la articolul 4, titlul literei F va avea următorul cuprins:

„F. protecția apelor naționale navigabile împotriva poluării de către nave;”

11. La anexa nr. 1, la articolul 4 litera I, punctele 1, 4, 6 și 8 vor avea următorul cuprins:

„1. organizează sesiuni de examene pentru atestarea personalului navigant și pentru obținerea de către acesta a brevetelor, a certificatelor de capacitate și a certificatelor de conducător de ambarcațiune de agrement;

.....
 4. eliberează carnetul de marinar și carnetul de serviciu, prelungeste valabilitatea acestora și efectuează operațiunile de îmbarcare/debarcare a personalului navigant;

.....
 6. stabilește criteriile privind pregătirea și brevetarea piloților;

.....
 8. aprobă și monitorizează cursurile organizate de un furnizor de educație, de formare profesională sau de perfecționare în vederea pregătirii personalului navigant maritim și de navigație interioară;”

12. La anexa nr. 1, la articolul 4 litera J, punctul 5 va avea următorul cuprins:

„5. asigură supravegherea tehnică și certificarea în timpul reparării, transformării și modernizării navelor la solicitarea proprietarului;”

13. La anexa nr. 1, la articolul 6, alineatele (2) și (4) vor avea următorul cuprins:

„(2) Aparatul propriu central este constituit din departamente, direcții, servicii, birouri și alte compartimente;

.....
 (4) Structura organizatorică a Autorității Navale Române se aprobă prin ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii.”

14. La anexa nr. 1, la articolul 18, alineatele (4) și (8) vor avea următorul cuprins:

„(4) Atribuțiile departamentelor, direcțiilor, serviciilor, birourilor și ale altor compartimente ale aparatului propriu, precum și cele ale organelor teritoriale operative din cadrul ANR se stabilesc în conformitate cu structura organizatorică, prin regulamentul de ordine interioară, aprobat de consiliul de conducere, potrivit reglementărilor legale în vigoare.

.....
 (8) Salarizarea personalului ANR se face potrivit reglementărilor în vigoare privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Drepturile de salarizare și celelalte drepturi de personal se stabilesc prin contractul colectiv de muncă, în condițiile legii.”

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

p. Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Septimiu Buzașu,
 secretar de stat

p. Ministrul muncii, familiei și protecției sociale,
Georgeta Bratu,
 secretar de stat

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Florin Georgescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

pentru modificarea și completarea Normelor metodologice privind informațiile obligatorii care se înscriu în ordinele de plată pentru Trezoreria Statului, prin care contribuabilii persoane fizice efectuează plăți către bugetele componente ale bugetului general consolidat prin contul tranzitoriu deschis pe numele Ministerului Finanțelor Publice și informațiile cuprinse în mesajul electronic de plăți care se transmite în sistem informatic de către instituțiile de credit inițatoare, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.801/2011

În temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul finanțelor publice, emite următorul ordin:

Art. I. — Normele metodologice privind informațiile obligatorii care se înscriu în ordinele de plată pentru Trezoreria Statului prin care contribuabilii persoane fizice efectuează plăți către bugetele componente ale bugetului general consolidat prin contul tranzitoriu deschis pe numele Ministerului Finanțelor Publice și informațiile cuprinse în mesajul electronic de plăți care se transmite în sistem informatic de către instituțiile de credit inițatoare, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.801/2011, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 5 aprilie 2011, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La punctul 2.3, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Orice modificare și/sau completare a conturilor prevăzute în anexa la convenția încheiată cu instituția de credit se comunică instituțiilor de credit cu care sunt încheiate convenții și se publică pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice, fără a fi necesară încheierea de acte adiționale în acest scop.”

2. La punctul 2.3, după alineatul (3) se introduc două noi alineate, alineatele (4) și (5), cu următorul cuprins:

„(4) Comunicarea modificărilor și/sau completărilor conturilor prevăzute în anexa la convențiile încheiate cu instituțiile de credit se va realiza atât pe suport hârtie, cât și în sistem informatic prin mijloacele de comunicație securizate ale Ministerului Finanțelor Publice.

(5) Instituțiile de credit confirmă în sistem informatic Ministerului Finanțelor Publice recepționarea mesajului primit în

Structura fișierului de plăți:

- NRREF VARCHAR2 (35 BYTE),
- NR_DOC VARCHAR2 (35 BYTE),
- DATA_DOC DATE,
- DATA_PLATII DATE,
- COD_PLATITOR VARCHAR2 (35 BYTE),
- NUME_PL VARCHAR2 (70 BYTE),
- ADRESA_PL VARCHAR2 (140 BYTE),
- CONT_PLATITOR VARCHAR2 (34 BYTE),
- COD_BENEFICIAR VARCHAR2 (35 BYTE),
- NUME_BN VARCHAR2 (70 BYTE),
- SUMA NUMBER (20,2),
- EXPLICATII VARCHAR2 (140 BYTE),
- NR_EVID NUMBER (23)

Structura pentru câmpul EXPLICAȚII este următoarea:

IMPOZIT/COD_BENEFLOCAL/ALTE EXPLICAȚII, unde:

— IMPOZIT NOT NULL VARCHAR2 (10 BYTE) — codul bugetar al impozitului pentru care se face plata sau al contului de disponibilități;

sistem informatic, prevăzut la alin. (4), în termen de maximum două zile lucrătoare de la data recepționării acestuia, printr-o adresă semnată de persoanele autorizate, care atestă faptul că instituția de credit a luat cunoștință de respectivele modificări. Ulterior, instituțiile de credit vor transmite adresa de confirmare și pe suport hârtie.”

3. La punctul 3.1, după subpunctul 12 se introduce un nou subpunct, subpunctul 13, cu următorul cuprins:

„13. numărul de evidență a plății, care se completează numai pentru obligațiile de plată prevăzute de reglementările legale în vigoare.”

4. La punctul 5.5, după subpunctul 12 se introduce un nou subpunct, subpunctul 13, cu următorul cuprins:

„13. numărul de evidență a plății, în cazul în care ordinul de plată pentru Trezoreria Statului — cont tranzitoriu (OPTT), întocmit de plătitor, conține această informație.”

5. La punctul 6.2.3, după subpunctul 12 se introduce un nou subpunct, subpunctul 13, cu următorul cuprins:

„13. numărul de evidență a plății, în cazul în care mesajul de plată inițial conține această informație.”

6. În anexa nr. 1, la punctul 3, subpunctul 3.1, litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) de a transmite MFP prin mijloacele de comunicație securizate puse la dispoziție de MFP fișierul electronic de plăți care conține mesaje electronice de plată.

- referința tranzacției;
- numărul documentului;
- data documentului;
- data plății;
- CNP plătitor (obligatoriu CNP);
- numele plătitorului;
- adresa plătitorului;
- IBAN plătitor;
- CUI beneficiar (CF sau CNP);
- numele beneficiarului;
- suma;
- explicații;
- numărul de evidență a plății.

— COD_BENEFLOCAL VARCHAR2 (35 BYTE) — este codul contribuabilului plății în cazul plăților către primării (impozite locale) și către alte instituții publice care percep anumite taxe.”

7. În anexa nr. 1, la punctul 3, subpunctul 3.1, litera g) se modifică și va avea următorul cuprins:

„g) de a cripta și de a semna toate fișierele electronice cu semnătura electronică calificată;”.

8. În anexa nr. 1, la punctul 3, subpunctul 3.1, după litera h) se introduce o nouă literă, litera i), cu următorul cuprins:

„i) de a transmite MFP o adresă semnată de persoanele autorizate care atestă faptul că instituția de credit a luat cunoștință de modificările și/sau completările conturilor prevăzute în anexa la prezenta convenție.”

9. În anexa nr. 1, la punctul 3, subpunctul 3.2, litera e) se modifică și va avea următorul cuprins:

„e) de a cripta și de a semna toate fișierele electronice cu semnătura electronică calificată;”.

10. În anexa nr. 1, la punctul 3, subpunctul 3.2, după litera f) se introduce o nouă literă, litera g), cu următorul cuprins:

„g) de a transmite Băncii eventualele modificări și/sau completări ale conturilor prevăzute în anexa la prezenta convenție.”

11. În anexa nr. 1, la punctul 4, subpunctul 4.1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„4.1. Modificarea clauzelor prezentei convenții se poate face numai cu acordul scris al părților semnatare, prin act adițional, excepție făcând modificările și/sau completările conturilor prevăzute în anexa la prezenta convenție în care contribuabilii

dispun plăți către bugetul general consolidat prin intermediul contului tranzitoriu și ale căror modificări/completări se realizează fără a fi necesară încheierea unor acte adiționale.”

12. Anexa nr. 2 se modifică și se înclocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

13. În anexa nr. 2.1, la articolul 1, după litera n) se introduce o nouă literă, litera o), cu următorul cuprins:

„o) în rubrica «număr de evidență a plății» se completează numărul de evidență a plății numai pentru categoriile de obligații de plată prevăzute de reglementările legale în vigoare.”

Art. II. — Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să întreprindă demersurile necesare în vederea încheierii de acte adiționale la convențiile existente, în scopul includerii modificărilor prevăzute la art. I pct. 6—11. Actele adiționale se semnează din partea Ministerului Finanțelor Publice de directorii generali ai Direcției generale trezorerie și contabilitate publică și Direcției generale a tehnologiei informației.

Art. III. — Informația privind numărul de evidență a plății se completează în cadrul mesajului electronic de plată care se transmite în sistem informatic de către instituțiile de credit inițiatore cu care există semnate convenții în momentul de față, pe măsura implementării modificărilor necesare la nivelul aplicațiilor informatice interne ale instituțiilor de credit.

Art. IV. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Florin Georgescu

București, 7 decembrie 2012.

Nr. 1.662.

*ANEXĂ**

(Anexa nr. 2

la normele metodologice)

**ORDIN DE PLATĂ PENTRU TREZORERIA STATULUI
— cont tranzitoriu (OPTT) —**

— model —

Ordin de plata pentru Trezoreria statului - cont tranzitoriu (OPTT)		Nr. <input type="text"/>	PLĂȚIȚI <input type="text"/>	LEI, adică <input type="text"/>
<input type="text"/>				
PLĂȚITOR <input type="text"/>		<input type="text"/>		
Cod de identificare fiscală <input type="text"/>		<input type="text"/>		
Adresa <input type="text"/>		<input type="text"/>		
Cod IBAN plătitor <input type="text"/>		Codul BIC <input type="text"/>		
De la <input type="text"/>		<input type="text"/>		
BENEFICIAR <input type="text"/>		<input type="text"/>		
Cod de identificare fiscală <input type="text"/>		<input type="text"/>		
Cod IBAN beneficiar <input type="text"/>		Codul BIC <input type="text"/>		
Număr de evidență a plății <input type="text"/>		<input type="text"/>		
Reprezentând: 1. Cont buget / disponibil <input type="text"/> 2. CNP contribuabil <input type="text"/> 3. Explicații <input type="text"/>		Primirea/Acceptarea <input type="text"/> <input type="text"/> (L.S.) Semnătura <input type="text"/>		
<input type="text"/>		Tipul transferului : NORMAL URGENT ☐ ☐		
<input type="text"/>		Data emiterii: <input type="text"/>		
<input type="text"/>		Semnătura plătitorului și ștampila <input type="text"/> (L.S.) EXP <input type="text"/>		
<input type="text"/>		Data debitării: <input type="text"/>		

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

MINISTERUL ECONOMIEI,
COMERȚULUI ȘI MEDIULUI DE
AFACERI
Nr. 2.368 din 31 octombrie 2012

MINISTERUL FINANȚELOR PUBLICE
Nr. 1.638 din 4 decembrie 2012

MINISTERUL MUNCII, FAMILIEI
ȘI PROTECȚIEI SOCIALE
Nr. 2.770 din 5 noiembrie 2012

ORDIN

pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2012 al Societății Comerciale METROM — S.A. Brașov, filială a Companiei Naționale ROMARM — S.A.

Având în vedere prevederile art. 15 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, aprobată cu modificări prin Legea nr. 275/2008, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 6 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2008 privind măsuri economico-financiare la nivelul unor operatori economici, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 203/2009, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu prevederile art. 9 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.634/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 12 din Hotărârea Guvernului nr. 11/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul economiei, comerțului și mediului de afaceri, viceprim-ministrul, ministrul finanțelor publice, și ministrul muncii, familiei și protecției sociale emit următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2012 al Societății Comerciale METROM — S.A. Brașov, filială a Companiei Naționale ROMARM — S.A., prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — (1) Nivelul cheltuielilor totale aferente veniturilor totale înscrise în bugetul de venituri și cheltuieli, precum și nivelul cheltuielilor în structură reprezintă limite maxime și nu pot fi depășite decât în cazuri justificate, prin aprobarea de către Ministerul Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri,

Ministerul Finanțelor Publice și Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale a unui ordin de rectificare a bugetului de venituri și cheltuieli.

(2) În cazul în care în execuție se înregistrează nerealizări ale veniturilor totale aprobate, Societatea Comercială METROM — S.A. Brașov, filială a Companiei Naționale ROMARM — S.A., poate efectua cheltuieli totale proporțional cu gradul de realizare a veniturilor totale, cu încadrarea în indicatorii de eficiență aprobați.

p. Ministrul economiei,
comerțului și mediului de afaceri,
Gelu-Ștefan Diaconu,
secretar de stat

Viceprim-ministru,
ministrul finanțelor publice,
Florin Georgescu

Ministrul muncii, familiei
și protecției sociale,
Mariana Câmpeanu

MINISTERUL ECONOMIEI, COMERȚULUI ȘI MEDIULUI DE AFACERI

Compania Națională ROMARM — S.A. București, filiala Societatea Comercială METROM — S.A. Brașov

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
pe anul 2012**

mii lei

		INDICATORI	Nr. rd.	2011 Realizat	BVC 2012
1	2	3	4	5	6
I.		VENITURI TOTALE (Rd.2+Rd.10+Rd.15)	1	24.065	20.840
	1	Venituri din exploatare, din care:	2	23.790	19.025
	a)	din producția vândută	3	14.846	15.848
	b)	din vânzarea mărfurilor	4	6.735	0
	c)	din subvenții de exploatare aferente cifrei de afaceri nete, din care:	5		
	c1	subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	6		
	c2	transferuri, cf. prevederilor legale în vigoare	7		
	d)	producția de imobilizări	8	42	
	e)	alte venituri din exploatare	9	2.167	3.177
		- venituri conform OUG 95/2002	9a	850	731
	2	Venituri financiare, din care:	10	275	1.815
	a)	din imobilizări financiare	11		1.702
	b)	din alte investiții și împrumuturi care fac parte din activele imobilizate	12		
	c)	din dobânzi	13	21	3
	d)	alte venituri financiare	14	254	110
	3	Venituri extraordinare	15		
II		CHELTUIELI TOTALE (rd.17+48+51)	16	32.121	20.838
	1	Cheltuieli de exploatare, din care:	17	31.739	19.096
	a)	cheltuieli materiale	18	12.244	6.760
	b)	alte cheltuieli externe (cu energie și apă)	19	2.190	1.780
	c)	cheltuieli privind mărfurile	20	6.699	0
	d)	cheltuieli cu personalul, din care:	21	1.663	1.532
	d1	ch. cu salariile (Rd.22=Rd.94+Rd.95)	22	1.185	1.185
	d2	cheltuieli cu asigurările și protecția socială și alte obligații legale, din care:			
		ch. privind contribuția la asigurări sociale	23	331	331
		ch. privind contribuția la asigurări pt.somaj	24	246	246
		ch. privind contribuția la asigurări sociale de sănătate	25	6	6
		ch. privind contribuțiile la fondurile speciale aferente fondului de salarii	26	62	62
		ch. privind contribuțiile la fondurile speciale aferente fondului de salarii	27	17	17
	d3	alte cheltuieli cu personalul, din care:	28	147	16
		d3.1) ch. sociale prevazute prin art.21 Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, din care:			
		- tichete de creșă, cf. Legii nr.193/2006, cu modificările și completările ulterioare	29	16	16
		- tichete cadou pentru cheltuieli sociale potrivit Legii nr.193/2006, cu modificările și completările ulterioare	30		
		d3.2) tichete de masă	31	10	10
		d3.3) tichete de vacanță	32		
		d3.4) alte drepturi de personal conform prevederilor legale	33		
		d3.4)alte drepturi de personal conform prevederilor legale	33a	131	
	e)	ch. cu plățile compensatorii cf. CCM aferente disponibilizărilor potrivit programelor de disponibilizări	34		
	f)	ch. cu drepturile salariale cuvenite în baza unor hotărâri judecătorești	35		
	g)	ch. cu amortizarea imobilizărilor corporale și necorporale	36	1.716	2.364
	h)	ch. cu prestațiile externe	37	3.010	2.893
	i)	alte cheltuieli de exploatare, din care:	38	4.217	3.767
	i1)	contract de mandat	39	80	80
	i2)	ch. de protocol, din care:	40		

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

		INDICATORI	Nr. rd.	2011 Realizat	BVC 2012
		- tichete cadou potrivit Legii nr.193/2006, cu modificările și completările ulterioare	41		
	i3)	ch. de reclamă și publicitate, din care:	42	0	
		tichete cadou ptr. cheltuieli de reclamă și publicitate, potrivit Legii nr.193/2006, cu modificările și completările ulterioare	43		
		tichete cadou ptr. campanii de marketing, studiul pieței, promovarea pe piețe existente sau noi, potrivit Legii nr.193/2006, cu modificările și completările ulterioare	44		
	i4)	ch. cu sponsorizarea	45		
	i5)	ch. cu taxa pt.activitatea de exploatare a resurselor minerale	46		
	i6)	ch. cu redevența pentru concesionarea bunurilor	47		
		i7) cheltuieli conform OUG 95/2002 si/ sau cheltuieli somaj tehnic	47a	850	731
		i8) cheltuieli aferente restructurarii, privatizarii, administrator special,etc.	47b	112	112
2		Cheltuieli financiare, din care:	48	382	1.742
	a)	cheltuieli privind dobânzile	49	28	40
	b)	alte cheltuieli financiare	50	354	1.702
3		Cheltuieli extraordinare	51		
III		REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	52	-8.056	2
IV		IMPOZIT PE PROFIT	53	0	0
V		PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI PE PROFIT, din care:	54		2
	1	Rezerve legale	55	0	0
	2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale	56		
	3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	57		2
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	58		
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	59		
	6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la rd.55, 56, 57, 58 și 59.	60	0	0
	7	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	61	0	0
	8	Minimim 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende în cazul societăților/companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat	62	0	0
	9	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la pct.1-8 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	63	0	0
VI		VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	64		
VII		CHELTUIELI DIN FONDURI EUROPENE din	65		
	a)	cheltuieli materiale	66		
	b)	cheltuieli salarile	67		
	c)	cheltuieli privind prestari servicii	68		
	d)	cheltuieli cu reclama si publicitate	69		
	e)	alte cheltuieli	70		
VIII		SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	71	1.056	600
	1	Surse proprii	72	56	600
	2	Alocații de la buget	73	1.000	0
	3	Credite bancare	74		
	a)	- interne	75		

		INDICATORI	Nr. rd.	2011 Realizat	BVC 2012
	b)	- externe	76		
4		Fonduri europene	77		
5		Alte surse	78		
IX		CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII, din care:	79	1.056	600
	1	Cheltuieli aferente investițiilor, inclusiv cele aferente investițiilor în curs la finele anului	80	1.056	600
	2	Rambursări de rate aferente creditelor pentru investiții	81		
	a)	interne	82		
	b)	externe	83		
X		REZERVE, din care:	84		
	1	Rezerve legale	85	0	0
XI	2	Rezerve statutare	86		
	3	Alte rezerve	87		
XII		DATE DE FUNDAMENTARE	88		
	1	Venituri totale minus venituri din subvenții cf OG 95/2002	89	23.215	20.109
	2	Cheltuieli aferente veniturilor totale minus chelt subv cf OG 95/2002	90	31.271	20.107
	3	Nr. prognozat de personal la finele anului	91	80	80
	4	Nr. mediu de salariați total	92	79	79
	a	Numar mediu personal in activitate	92a	39	46
	b	Numar mediu personal in nucleu	92b	37	30
	c	Numar mediu de personal din alte categorii	92c	3	3
	5	Cheltuieli de natura salariala (a+b+c), din care:	93	1.185	1.185
	a)	fond de salarii aferent personalului angajat pe bază de contract individual de muncă	94	1.181	1.181
	b)	alte cheltuieli cu personalul	95	4	4
	c)	alte bonificatii si bonusuri in bani si/sau natura	96	0	0
	6 a)	Câștigul mediu lunar pe salariat in activitate (lei/persoană) (Rd.94/Rd.92a)/12*1000	97	2.524	2.139
	b)	Castigul mediu lunar pe salariat in activitate (lei/persoana) influentat de bonificatiile si bonusurile in lei si sau natura (Rd.93/Rd.92a)/12*1000	98	2.532	2.146
	7 a	Productivitatea muncii pe total personal in activitate în prețuri curente (lei/persoană)(Rd.89/92a)	99	595	437
	8	Productivitatea muncii pe total personal mediu în prețuri comparabile (lei/persoană)(Rd.89/92a x ICP)	100	615	437
	9	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (unități fizice/persoana)	101		
	10	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (cheltuieli totale/venituri totale)x1000 =(Rd.16/rd.1)x1000	102	1.347	1.000
	11	Plăți restante	103		
	a)	prețuri curente	104	51.544	46.549
	b)	prețuri comparabile	105	53.296	46.549
	12	Creanțe restante	106		
	a)	prețuri curente	107	1.639	1.031
	b)	prețuri comparabile	108	1.695	1.031

ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

OFICIUL ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

DECIZIE

privind publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei civile nr. 88A din 31 mai 2012 a Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze de proprietate intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale privind modificarea în parte a Hotărârii arbitrale nr. 2 pronunțate la data de 22 februarie 2012 având ca obiect stabilirea formei finale a Metodologiei privind cuantumul remunerației compensatorii pentru copia privată pentru coli de hârtie pentru copiator format A4, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 6 martie 2012, în baza Deciziei directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 17/2012

Având în vedere dispozițiile art. 131² alin. (9) și art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor art. 6 alin. (1) și art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 401/2006 privind organizarea, funcționarea, structura personalului și dotările necesare îndeplinirii atribuțiilor Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, cu modificările ulterioare,

directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor emite următoarea decizie:

Articol unic. — Se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, Decizia civilă nr. 88A din 31 mai 2012 a Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze de proprietate intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie, privind modificarea în parte a Hotărârii arbitrale nr. 2 pronunțate la data

de 22 februarie 2012 având ca obiect stabilirea formei finale a Metodologiei privind cuantumul remunerației compensatorii pentru copia privată pentru coli de hârtie pentru copiator format A4, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 6 martie 2012, în baza Deciziei directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 17/2012.

Directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor,
Adriana Donțu

București, 4 decembrie 2012.
Nr. 248.

ANEXĂ

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A CIVILĂ ȘI PENTRU CAUZE PRIVIND
PROPRIETATEA INTELECTUALĂ, CONFLICTE DE MUNCĂ
ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

ÎNCHIEIERE**Ședința publică din data de 24 mai 2012**

Dosar nr. 2.352/2012

Curtea constituită din:

Președinte — Georgeta Stegaru

Judecător — Andreea Vasile

Grefier — Elena Dana Ciobanu

Pe rol se află soluționarea cererii de apel formulate de apelanta Asociația Hârtiei din României împotriva Hotărârii arbitrale nr. 2 din 22 februarie 2012, pronunțată de Corpul de Arbitri de pe lângă Oficiul Român pentru Drepturile de Autor în contradictoriu cu intimații COPYRO, PERGAM și VISARTA.

La apelul nominal făcut în ședință publică au răspuns apelanta prin reprezentant legal Maria Valeanu și avocat Zorcă Valentin, potrivit împuternicirii avocațiale nr. 338.754/2012 depuse la dosar, și intimata PERGAM prin Marinescu Ana-Maria, care depune la dosar delegație de reprezentare juridică, lipsă fiind intimații COPYRO și VISARTA.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Părțile, reprezentate, arată că nu au alte cereri care să conducă la amânarea dezbaterilor.

Nemaifiind cereri de formulat, excepții de invocat ori probe de administrat, instanța constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe cererea de apel.

Apelanta, prin avocat, solicită admiterea apelului. Susține că există neconcordanțe între Legea nr. 8/1996 și dispozițiile comunitare, respectiv tratatele europene, care prin dispozițiile cuprinse în ele indică faptul că recomandările sunt prioritare. Tratatul Comunității Europene și cel de funcționare a Uniunii Europene au fost ratificate ulterior apariției Legii nr. 8/1996.

Există o decizie a Curții Europene de Justiție ce face referire la faptul că orice judecător național are obligația de a asigura realizarea efectului deplin al acestor nume, lăsând, la nevoie, neaplicată orice dispoziție contrară a legislației naționale, chiar ulterioară, fără a solicita sau a aștepta eliminarea prealabilă a acesteia pe cale legislativă sau prin orice alt procedeu

constituțional. Susține că noua metodologie propusă de intimați prevede o aplicare a cuantumului remunerației compensatorii pentru copia privată la valoarea în vamă și, respectiv, la valoarea facturii externe, la valoarea facturată fără TVA, ceea ce înseamnă în fapt introducerea unei discriminări între operatorii cu această hârtie, precum și a unei concurențe neloiale pe piață, având în vedere că unii facturează marfa în condiția de livrare franco fabrică, alții la granița țării vânzătoare. Metodologia nouă propusă de intimați nu poate fi acceptată deoarece propune extinderi ale aplicării remunerației compensatorii pentru copia privată la achizițiile din cadrul Uniunii Europene, introducând o definiție a importului care contravine legislației europene, precum și însăși esenței constituirii Uniunii Europene din punctul de vedere al asigurării liberei circulații a mărfurilor în interiorul Uniunii Europene.

Reglementarea importurilor și instituirea de taxe vamale de import reprezintă atribute legislative exclusive ale Comisiei Europene și nu pot face obiectul metodologiei.

Importul de bunuri este taxat atunci când bunurile aflate pe teritoriul comunității nu se află în libera circulație ori aceste bunuri provin dintr-un stat terț.

Legea nr. 8/1996 prevede o serie de excepții de la datorarea remunerației compensatorii pentru copia privată, indicată în temei de drept în cerere.

Reprezentantul avocat al apelantei face referire la Directiva nr. 48/2004, pct. 20, a CE, care impune asigurarea garanțiilor

necesare pentru respectarea dreptului de apărare, care să stabilească, prin dovezi, violarea dreptului de proprietate intelectuală. Această directivă europeană obligă autoritățile să dovedească lezarea și să instituie toate garanțiile, prin care cel care nu lezează să nu fie tras la răspundere. Arată că prin activitatea unui importator de hârtie nu se poate obține un beneficiu generat prin reproducerea și distribuția unei opere protejate. Mai arată că noțiunea de reproducere nu se atașează conceptului de suport, astfel încât, după cum au făcut arbitrii, indicând termenul de „suport de reproducere”, să se ajungă la concluzia că prin hârtie au activități de reproducere.

Susține că prin acceptarea penalităților, Comisia arbitrală nu a impus dispozițiile legii, libertatea de negociere, buna-credință și liberul consimțământ, căci își întemeiază acest abuz de impunere, prin raportare la art. 1538—1543 din Codul civil, ceea ce reprezintă o clauză abuzivă. Apreciază că sunt inaplicabile pentru că penalitățile se conving, nu se impun, existând obligația previzibilității, pentru a se da conținut principiului bunei-credințe.

Reprezentantul avocat al apelantei depune la dosar practică judiciară și concluzii scrise.

Intimata PERGAM, prin reprezentant legal, solicită respingerea apelului ca nefondat și să păstreze în tot metodologia pronunțată de Completul de arbitraj, ca fiind legală și temeinică, pentru motivele arătate în întâmpinare și în notele scrise pe care le depune la dosar.

CURTEA,

având nevoie de timp pentru a delibera,

DISPUNE:

Amână pronunțarea în cauză la data de 31 mai 2012.

Pronunțată în ședința publică de la data de 24 mai 2012.

PREȘEDINTE,
GEORGETA STEGARU

Judecător,
Andreea Vasile

Grefier,
Elena Dana Ciobanu

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A CIVILĂ ȘI PENTRU CAUZE PRIVIND
PROPRIETATEA INTELECTUALĂ, CONFLICTE DE MUNCĂ
ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

DECIZIA CIVILĂ Nr. 88A
Ședința publică din data de 31 mai 2012

Dosar nr. 2.352/2012

Curtea constituită din:

Președinte — Georgeta Stegaru
Judecător — Andreea Vasile
Grefier — Elena Dana Ciobanu

Pe rol se află soluționarea cererii de apel formulate de apelanta Asociația Hârtiei din România împotriva Hotărârii arbitrale nr. 2 din 22 februarie 2012, pronunțată de Corpul de Arbitri de pe lângă Oficiul Român pentru Drepturile de Autor în contradictoriu cu intimații COPYRO, PERGAM și VISARTA.

Dezbaterile de fond și susținerile părților au avut loc în ședința publică din data de 24 mai 2012, fiind consemnate în încheierea de ședință la acea dată, parte integrantă din prezenta decizie, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera,

a amânat pronunțarea în cauză la data de 31 mai 2012, când, în aceeași componență, a hotărât următoarele:

CURTEA,

deliberând asupra apelului civil de față, constată următoarele:

La data de 21 martie 2012, apelanta Asociația Hârtiei din România a formulat apel în contradictoriu cu intimații COPYRO, PERGAM și VISARTA împotriva Hotărârii arbitrale nr. 2 din 22 februarie 2012, solicitând desființarea acesteia și să se constate, în principal, inaplicabilitatea Metodologiei privind cuantumului remunerației compensatorii pentru copia privată pentru coli de hârtie pentru copiator format A4, iar, în subsidiar, să se constate următoarele:

— obligativitatea realizării unui studiu întocmit de către organismele colective, care să stea la baza întocmirii metodologiei, prin care să se indice care este măsura violării

dreptului de proprietate intelectuală, ținându-se cont de existența nenumăratelor excepții de la protecția acestui drept;

— eficiența normelor dreptului comunitar, în sensul recunoașterii principiilor subsidiarității, a nediscriminării, a concurenței loiale și a libertății de circulație a mărfurilor, fără impunerea unei taxe cu efect echivalent celor vamale, care să se raporteze la „valoarea de vamă”;

— numai hârtia cu gramaj de 80 g este potrivită pentru xerocopiare și ar putea face obiectul impunerii obligației de remunerație compensatorie, dacă li se refuză solicitarea principală privind inaplicabilitatea metodologiei;

— desființarea ori diminuarea penalităților, în virtutea caracterului lor de impunere abuzivă, nerecunoscut de legea aplicabilă, și care nu sunt rezultatul unor negocieri.

În motivarea cererii de apel se arată următoarele:

1. Curtea arbitrală consideră eronat faptul că importul mărfurilor și achiziția intracomunitară reprezintă același lucru, ca instituție, în termenii legii, întărindu-și această greșeală de înțelegere prin faptul că mărfurile provenind din achiziția intracomunitară traversează granițe aparținând unor state suverane.

Libera circulație a mărfurilor constituie unul dintre elementele fundamentale ale Comunității Europene.

Scopul dispozițiilor ce instituie aceste libertăți este de a crea între statele membre o piață unică, liberă de orice restricții interne asupra comerțului, prezentând o poziție comercială unică în relațiile cu state terțe.

În vederea acestor deziderate, prin Tratat s-a urmărit realizarea unei uniuni vamale prin desființarea între statele membre a taxelor vamale asupra importurilor și exporturilor, a taxelor de echivalent, precum și adoptarea de tarife comune cu statele terțe (o politică comercială comună).

Taxele vamale reprezintă una dintre cele mai vechi forme de protecție a comerțului național, până în momentul în care a avut loc un efect de descurajare a comerțului. Nu este surprinzător că au fost printre primele obstacole comerciale ridicate de TCE. Tratatul interzice, de asemenea, „taxele cu efect echivalent”, care, deși nu poartă eticheta oficială a taxelor vamale, au același efect de constrângere asupra comerțului.

Prima obligație impusă de Tratat pentru a realiza „dezarmarea vamală” între statele membre fondatoare a fost de a nu introduce noi taxe vamale la importuri sau exporturi și nici „taxele cu efect echivalent” din alte state membre începând cu data intrării în vigoare a tratatului.

Termenul de „taxe cu efect echivalent” a fost interpretat de Curtea de Justiție ca incluzând și orice sarcină pecuniară. Sarcina nu trebuie impusă la frontieră câtă vreme este instituită pe motiv de import.

Curtea de Justiție a statuat că „toate taxele, indiferent de modul lor de aplicare, care sunt impuse în mod unilateral asupra mărfurilor ce traversează frontierele, fără a avea regimul strict al taxelor vamale, reprezintă taxe cu efect echivalent”. Orice obligație pecuniară, indiferent de mărimea, destinația și modul de aplicare, care este impusă în mod unilateral asupra mărfurilor autohtone sau străine, pentru simplul motiv că acestea traversează o frontieră, și care nu este o taxă vamală în sensul strict al cuvântului, este o „taxă cu efect echivalent”.

Nu pot fi considerate „taxe cu efect echivalent” atunci când măsurile de verificare și taxele sunt uniforme și obligatorii pe întreg teritoriul Comunității ori taxele sunt stabilite în interesul general al Comunității.

Principiile generale de acțiune sunt aceleași: înlăturarea taxelor vamale ori a taxelor cu efect echivalent, nediscriminarea, eliminarea subvențiilor acordate de stat.

2. Curtea arbitrală face un expozeu al înțelesului Legii nr. 24/2000, ce tratează norme de tehnică legislativă, deși motivele apelantei se referă la înțelesul legii generale aplicabile dreptului de autor, al conceptelor care se găsesc în cuprinsul acesteia, astfel cum sunt ele definite în textele legale (spre exemplu, „valoarea de import”) cuprinse în Constituția României, directivele europene, Tratatul Comunității Europene, Tratatul de funcționare a Uniunii Europene și jurisprudența Curții Europene de Justiție. Legea nr. 24/2000 nu se aplică într-o formă contrară TCE. De altfel, Legea nr. 157/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 465 din 1 iunie 2005, prin care România a ratificat Tratatul privind aderarea Republicii Bulgariei a României la Uniunea Europeană, s-a realizat ulterior, ceea ce face ca întreaga susținere a arbitrilor să fie caducă.

Procedura de determinare a valorii în vamă este cea prevăzută în Acordul privind aplicarea articolului VII al Acordului general pentru tarife vamale și comerț 1994, ratificat prin Legea nr. 133/1994 (aceste reguli de determinare se regăsesc și în cuprinsul Codului vamal al României, art. 57), cu modificările ulterioare.

La valoarea în vamă sunt incluse următoarele:

a) cheltuielile de transport al mărfurilor importate până la frontiera română;

b) cheltuielile de încărcare, de descărcare și de manipulare, conexe transportului, ale mărfurilor din import aferente parcursului extern;

c) costul asigurării pe parcurs extern.

Este inadmisibil ca o lege neconformă, asupra căreia nu s-au implementat dispozițiile și directivele europene incidente și nici tratatele internaționale ratificate, să mențină o dispoziție anacronică.

Nu numai că se taxează ceea ce nu trebuie, prin faptul că subiectul taxării nu are de-a face prin activitatea sa cu lezarea în vreun fel a dreptului de proprietate intelectuală, că se încalcă regulile obligatorii și de comportament stabilite în piața comună a Europei, dar remunerația compensatorie se aplică până și pe cheltuieli de transport, încărcare, descărcare, asigurări etc.

3. Curtea arbitrală continuă să concluzioneze, considerând că, dacă dispozițiile cuprinse în Codul vamal, în Codul fiscal și în Codul de procedură fiscală și-ar întinde efectele asupra drepturilor de autor, atunci titularii dreptului de autor ar deveni subiect pasiv al raporturilor juridice vamale și/sau financiar-fiscale.

Cu alte cuvinte, în interpretarea Curții arbitrale, dacă s-ar aplica înțelesul conceptelor cuprinse în legea dreptului de autor și definite în codul vamal, fiscal și procedural fiscal, titularii drepturilor de autor și-ar plăti singuri remunerația și vor obține ca drept de autor aceeași remunerație, din care se vor scădea impozitele aferente.

4. Curtea arbitrală își exprimă îngrijorarea că titularii drepturilor de autor ar fi lăsați fără protecție, prin lege, ceea ce ar fi contrar normelor europene. Curtea arbitrală consideră că sistemul intracomunitar constituie doar o modalitate prin care se evită plata remunerației compensatorii, căci, dacă sistemul intracomunitar ar fi aplicat, dispozițiile art. 107 din Legea nr. 8/1996 ar fi total lipsite de conținut.

Soluția găsită de arbitri este aceea că sistemul intracomunitar, astfel cum este el tratat prin legislația europeană, nu este aplicabil la noi în țară, deși acest tratat este ratificat.

Tratatul Comunității Europene și cel de funcționare a Uniunii Europene au fost ratificate ulterior apariției Legii nr. 8/1996, astfel încât, potrivit Constituției României și angajamentelor asumate de către statul român, prin ratificarea tratatelor, dispozițiile legislației europene trebuie aplicate.

Cu privire la competența instanțelor de a evalua conformitatea legislației române cu dispozițiile din dreptul comunitar, în dispozitivul hotărârii Curții de Justiție a Comunităților Europene din 9 martie 1978, dată în Cauza *Amministrazione delle finanze*

dello Stato/Simmenthal, nr. C 106/77, s-a statuat că judecătorul național însărcinat să aplice, în cadrul competenței sale, dispozițiile dreptului comunitar are obligația de a asigura realizarea efectului deplin al acestor norme, lăsând, la nevoie, pe proprie răspundere, neaplicată orice dispoziție contrară a legislației naționale, chiar ulterioară, fără a solicita sau a aștepta eliminarea prealabilă a acesteia pe cale legislativă sau prin orice alt procedeu constituțional.

Sistemul intracomunitar a avut și are ca unică idee protejarea intereselor comerciale prin impunerea libertății de circulație a mărfurilor.

Se mai arată și faptul că noua metodologie propusă de COPYRO, VISARTA și PERGAM prevede o aplicare a cuantumului remunerației compensatorii pentru copia privată la valoarea în vamă și, respectiv, la valoarea facturii externe, la valoarea facturată fără TVA (pentru producători), ceea ce înseamnă în fapt introducerea unei discriminări între operatorii cu această hârtie, precum și a unei concurențe neloiale pe piață, având în vedere că unii facturează marfa în condiția de livrare franco fabrică, alții până la granița țării vânzătoare, alții până la granița țării cumpărătoare, alții până la ușa clientului etc. A nu se uita că prin impunerea asupra „prețului de import” compensația (sarcina pecuniară — taxă cu efect echivalent) se reflectă și asupra operațiunilor de manipulare, transport, asigurarea mărfii etc., ceea ce înseamnă că se aplică și acestor costuri pentru unii, în timp ce pentru alții, care nu includ aceste costuri în prețul de facturare, nu s-ar percepe această remunerație (se introduc astfel alți factori de discriminare și de concurență neloială pe piață).

Metodologia nouă propusă de COPYRO, VISARTA și PERGAM nu poate fi acceptată, deoarece propune extinderi ale aplicării remunerației compensatorii pentru copia privată și la achizițiile din cadrul UE, introducând o definiție a importului care contravine legislației europene, precum și înseși esenței constituirii Uniunii Europene din punct de vedere al asigurării liberei circulații a mărfurilor în interiorul UE.

Este fără tăgadă că import sunt numai acele achiziții din țări terțe față de UE, iar în interiorul UE mărfurile se află în liberă circulație (art. 29 din TCE), iar, „între statele membre sunt interzise taxele vamale la import și la export sau taxe cu efect echivalent. Această interdicție se aplică de asemenea taxelor vamale cu caracter fiscal.” (art. 30 din TCE)

Remunerația compensatorie pentru copia privată, astfel cum a fost ea concepută în metodologia propusă de COPYRO, este echivalentă unei „taxe cu efect echivalent unei taxe vamale”, întrucât se vrea a fi aplicată tuturor cantităților de hârtie A4 achiziționate/introduse în România.

Menționează și faptul că hârtia cu destinație pentru copiator, conform normelor europene ale industriei hârtiei, este cea de 80 g, singurul sortiment potrivit pentru xerocopiere. În ceea ce privește hârtia fotografică, aceasta oricum nu face obiectul de achiziție al importatorilor și distribuitorilor angro de hârtie.

În baza legislației UE, importuri sunt doar acele cantități care provin din afara Uniunii Europene. Nu întâmplător declarațiile/raportările statistice ale cantităților și valorilor mărfurilor care circulă în interiorul UE se numesc „Declarații intrastat”, nu se efectuează nicio vămuire și au ca scop urmărirea și verificarea reciprocă între statele membre UE a circulației mărfurilor.

Reglementarea importurilor și instituirea de taxe vamale de import reprezintă atribute legislative exclusive ale Comisiei Europene și nu pot face obiectul metodologiei.

Acest punct de vedere privind sfera importului și, respectiv, aria de aplicare a remunerației a fost recunoscut de ORDA în anul 2008 prin Adresa nr. 2.244 din 28 septembrie 2008 către S.C. Be Proffice — S.A., în care se precizează: „întrucât, odată cu aderarea României la Uniunea Europeană, noțiunea de «import» din țările membre ale Uniunii Europene nu mai există,

societățile care realizează această operațiune nu au obligația de a mai plăti remunerația compensatorie pentru copia privată pentru suporturile și aparatele achiziționate din statele membre ale Uniunii Europene”. Arată apelanta că, de la data acestei adrese și până azi, nu au fost modificări legislative care să redefinească noțiunea de import.

Importul de bunuri este taxat atunci când bunurile aflate pe teritoriul comunității nu se află în liberă circulație ori aceste bunuri intrate în Comunitate și aflate în liberă circulație provin dintr-un stat terț (a se observa art. 131 din Codul fiscal).

Prin metodologia care li se propune se excede în mod abuziv înțelesul noțiunii de import și liberă circulație, într-un mod contrar evident dispozițiilor interne și celor cuprinse în tratatele internaționale la care România a aderat.

După cum certifică EUGROPA, ca organism reprezentativ la nivelul Uniunii Europene, care reunește 22 de asociații naționale ale distribuitorilor angrosiști de hârtie și cartoane, nu există vreun caz prin care importatorii intracomunitari sa fie taxați la valoarea din vamă pentru produsele de hârtie format A4.

Art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (fostul art. 90 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană) (art. 90 paragraful 1 este încălcat atunci când taxa aplicată produselor importate și taxa aplicată produselor naționale similare sunt calculate diferit pe baza unor criterii care conduc, chiar dacă numai în anumite cazuri, la un nivel al taxei mai mare în cazul produselor importate — a se vedea Cauza Weigel, paragraful 67, precum și jurisprudența acolo citată).

Conform art. 110 din TFUE (fostul art. 90 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană), niciun stat membru nu aplică, direct sau indirect, produselor altor state membre impozite interne de orice natură mai mari decât cele care se aplică, direct sau indirect, produselor naționale similare. De asemenea, niciun stat membru nu aplică produselor altor state membre impozite interne de natură sa protejeze indirect alte sectoare de producție.

„După cum Curtea a statuat deja, articolul 90 CE reprezintă în cadrul Tratatului CE o completare a dispozițiilor privind eliminarea taxelor vamale și a taxelor cu efect echivalent. Această dispoziție are drept obiectiv asigurarea liberei circulații a mărfurilor între statele membre în condiții normale de concurență, prin eliminarea oricărei forme de protecție care poate decurge din aplicarea de impozite interne discriminatorii față de produsele provenind din alte state membre (Hotărârea din 15 iunie 2006 Air Liquide Industries Belgium, C-393/04 și C-41/05, Rec, p. 1—5293, punctul 55 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea Nâdasdi și Nemeth, citată anterior, punctul 45).

În acest sens, primul paragraf al art. 110 din TFUE interzice fiecărui stat membru să aplice produselor celorlalte state membre impozite interne mai mari decât cele care se aplică produselor naționale similare. Aceste dispoziții ale tratatului vizează garantarea neutralității depline a impozitelor interne față de concurența dintre produsele care se află deja pe piața internă și produsele din import (Hotărârea Comisia/Danemarca, citată anterior, punctele 8 și 9, precum și Hotărârea din 29 aprilie 2004, Weigel, C-387/01, Rec, p. 1-4981, punctul 66).

5. Comisia arbitrală interpretează în același mod defectuos textele legale, în unele cazuri adăugând la ele, cum ar fi indicarea de către această Comisie a faptului că, la ultima teză a considerentului 35 al Directivei 29/2001/CE, redevența pentru copia privată se achită de către persoanele care dispun de colile de hârtie de copiator format A4.

DI judecător Corneliu Bârsan, de la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, indică faptul că instanța europeană de la Strasbourg impune ca apărarea efectivă a dreptului de proprietate să fie realizată prin adoptarea unor măsuri de protecție, ce semnifică existența unor obligații pozitive, în sarcina autorităților statale competente, acolo unde există o legătură directă între măsurile pe care un reclamant le-ar putea

aștepta în mod legitim de la acestea, raportate la exercițiul prerogativelor conferite de stăpânirea unui bun și prejudiciul produs (pag. 1012, Convenția europeană a drepturilor omului — Comentariu pe articole, vol. I „Drepturi și libertăți”, edit. All Beck, București — 2005).

Cu alte cuvinte, privarea de proprietate poate să apară și în legătură cu aplicarea/neaplicarea dispozițiilor cuprinse în tratatele internaționale la care statele sunt părți.

Interpretarea teleologică impune ca rolul firesc al preambului unei directive europene să fie acela de a servi la interpretarea dispozițiilor sale. Cu alte cuvinte, se impune necesitatea evidențierii unor „chei de lectură” a dispozițiilor sale, care să ghideze interpretarea acestora, spre a le determina cât mai precis înțelesul.

Directiva 2004/48/CE, pct. 20, impune asigurarea garanțiilor necesare pentru respectarea dreptului de apărare, care să stabilească, prin dovezi, violarea dreptului de proprietate intelectuală.

Această directivă europeană obligă autoritățile să dovedească lezarea și să instituie toate garanțiile, prin care cel care nu lezează să nu fie tras la răspundere.

Tot Directiva 2004/48/CE, pct. 26, indică faptul că lezarea (prejudiciul suferit de titularul dreptului de autor) este generată de cel care, prin activitatea sa, obține, în urma acțiunii sale, un beneficiu fără justă cauză.

Se poate observa faptul că prin activitatea unui importator de hârtie nu se poate obține un beneficiu generat prin reproducerea și distribuirea unei opere protejate.

Comisia arbitrală consideră în mod eronat faptul că suportul hârtie este suficient, prin el însuși, să producă prejudicii titularilor drepturilor de autor.

Legiuitorul intern, precum și cel european protejează titularii drepturilor de autor, atunci când se realizează reproducerea operelor.

Cu alte cuvinte, reproducerea se raportează la operă (multiplicarea prin procedee tehnice a operelor protejate), ea neraportându-se la hârtie (suport).

Aceeași Comisie arbitrală face referire la C-477/08 Padawan/SGAE, însă concluzia la care ajunge este una contrară înțelesului la care ajunge însăși CJUE, ce indică faptul că regula, „echilibrului just” indică debitorii obligației de finanțare a compensației, pe cei care pun echipamentele, prin care se pot realiza serviciile de reproducere, la dispoziția utilizatorilor privați (prin această decizie se exclude total categoria producătorilor și importatorilor de hârtie).

A reproduce reproduc tranz. 1) A face să se reproducă. 2) A reda exact; a reprezenta cu fidelitate. ~ realitatea. 3) ec. (procesul de producție) A repeta în permanență. 4) (tablouri, desene, fotografii, texte etc.) A executa în mai multe exemplare identice prin diferite procedee tehnice; a multiplica. Sursa: NODEX.

Se mai invocă faptul că Directiva 2001/29 prevede modalitățile prin care dreptul de autor se manifestă, și anume prin comunicare (pct. 23), distribuție (pct. 28) și reproducere (art. 2 alin. 1 lit. a și art. 5 alin. 2 lit. a — prin tehnici fotografice sau prin alt proces cu efect similar).

O altă idee care concură la concluzia că nu sunt utilizatori este și aceea că remunerația compensatorie se percepe deja de la importatorii de aparate tehnice, prin intermediul cărora se poate realiza operațiunea de reproducere (art. 107 din Legea nr. 8/1996).

Cu alte cuvinte, se poate observa că această remunerație are în considerare impunerea asupra celor care importă ori produc produse prin intermediul cărora se pot multiplica operele protejate.

În ceea ce îi privește, este vorba de un abuz, prin care se încearcă a se ignora că activitatea sa nu are nimic de a face cu

operațiunea de reproducere și nici cu lezarea vreunui titular al dreptului de autor.

Practica în Uniunea Europeană raportată la protecția dreptului de autor, conform adresei EUGROPA, este că nu se percepe o astfel de taxă, intitulată remunerație compensatorie, pentru producătorii și importatorii de hârtie. EUGROPA este singura asociație de profil din UE, care reunește 22 de asociații naționale ale distribuitorilor angroșiști de hârtie și cartoane (a se vedea și scrisoarea din 30 ianuarie 2012 de confirmare din partea EURO GRAPH, asociația europeană a producătorilor de hârtie grafică).

Industria europeană a hârtiei se confruntă cu mari probleme de costuri și lupta la modul propriu pentru supraviețuire încă dinainte de declanșarea crizei financiare. Ca urmare, nu își poate permite niciun fel de taxă sau impunere pecuniară suplimentară, pe care nu are cum s-o transfere în prețul de vânzare al hârtiei, cu atât mai puțin o impunere care nu are legătură cu obiectul ei de activitate, întrucât nici fabricantul, nici cumpărătorii/clientii acestuia nu efectuează actul copierii unei opere protejate de dreptul de autor și, de altfel, niciun act de copiere.

6. Comisia arbitrală invocă un principiu, pe care îl aplică discriminatoriu, impunând ideea că cineva, în cazul de față organismele colective, își poate aroga drepturi (impunere de penalitate) față de apelantă, care trebuie să și le asume, deși legiuitorul nu le recunoaște în cuprinsul dispozițiilor sale.

Este evident că, prin acceptarea penalităților, Comisia arbitrală nu a impus dispozițiile legii, libertatea de negociere, buna-credință și liberul consimțământ, căci își întemeiază acest abuz de impunere prin raportare la art. 1538—1543 din Codul civil.

Atrage apelanta atenția că dispozițiile Codului civil sunt cele care fac obiectul exclusiv al liberului consimțământ, nu al impunerii, cum este cazul de față.

Într-o astfel de situație, când organismul colectiv impune un nivel al penalității nelimitat în timp sau quantum și care nu reprezintă expresia manifestării sale de voință, nu se poate vorbi decât despre o clauză abuzivă, căci art. 1538—1543 din Codul civil sunt inaplicabile, întrucât în situațiile respective penalitățile se convin, nu se impun, existând obligația previzibilității (adică indicarea cuantumului și termenului de aplicare, pentru a se da conținut principiului bunei-credințe).

Se va avea în vedere și art. 1 alin. 2 din Codul civil ce tratează dispozițiile legale privitoare la situații asemănătoare, ori de câte ori judecătorul ori arbitrul consideră că ipoteza dată spre analiză nu este reglementată pe toate aspectele sale, căci nimeni nu poate invoca întunecimea legii pentru a susține că nu poate pronunța o hotărâre. Ipotezele indicate se pliază pe dispozițiile Legii nr. 193/2000 privind clauzele abuzive.

7. Întrucât Curtea arbitrală nu a înțeles să se pronunțe și pe aspectele ridicate de apelantă, ce relevau neluarea în considerare a faptului ca protecția operelor are nenumărate excepții, reiterează susținerile.

Astfel, organismele colective nu și-au fundamentat metodologia propusă pe realitățile actuale ale UE și ale României, care să fie documentată profesionist, printr-un studiu realizat în comun de organisme reprezentative în domeniu și în cunoștință de realitate, inclusiv Asociația Hârtiei din România, Asociația Importatorilor și Distribuitorilor de Aparate de Copiat din România, cu sprijinul asociațiilor de profil din UE.

Se invocă principiul proporționalității, respectiv faptul că incidența copierii pe hârtie a unor opere protejate de dreptul de autor este infimă raportat la celelalte utilizări ale hârtiei A4, chiar și de 80 g, pentru alte scopuri decât copierea unor opere protejate de dreptul de autor, respectiv lucrări de birou, contracte, extrase de cont etc., atât în instituții de stat, cât și în bănci, corporații de orice profil, private.

La solicitarea de a se prezenta studiile efectuate de la apariția Legii nr. 8/1996 până acum pentru fundamentarea metodologiei și stabilirea proporționalității, VISARTA, COPYRO și PERGAM au răspuns, în mod neîntemeiat, că este imposibil să se determine aceste proporții, lucru cu care nu poate fi de acord.

Numai dacă se ia în considerare consumul de hârtie A4 achiziționată de instituțiile de stat prin procedeul transparent și ușor de cuantificat al achizițiilor publice și se poate ajunge la o cifră exactă. Aceste instituții nu copiază opere protejate de dreptul de autor. Apoi băncile, care, de asemenea, pentru scopul unui astfel de studiu, pot pune la dispoziția COPYRO și ORDA cifre de fundamentare.

Totodată, Legea nr. 8/1996 prevede o serie de excepții de la datorarea remunerației compensatorii pentru copia privată, excepții deloc neglijabile, indicate prin temeii de drept în cererea depusă, care justifică și mai mult poziția apelantei de a nu putea accepta metodologia propusă de COPYRO, VISARTA și PERGAM cu aplicare asupra întregii cantități de hârtie A4, indiferent de proveniență, indiferent de modul ei de utilizare indiferent de gramaj.

Astfel, art. 9 din Legea nr. 8/1996 indică faptul că ideile, teoriile, conceptele, textele oficiale, știrile de presă, simplele fapte și date etc. nu pot fi cuprinse în conceptul de operă protejată.

Art. 33—35 din Legea nr. 8/1996 exclude de la protecție reproducerea acelor opere ori distribuirea lor, atunci când nu există avantaje comerciale ori economice și/sau tranzitorii și accesorii, pentru uz personal ori familial.

Pozițiile exprimate de către organisme sunt următoarele, așa cum reiese din procesul-verbal de la data de 5 decembrie 2011:

— VISARTA: „s-a încercat realizarea unui studiu (care să arate cât din operele protejate intră în sfera plății remunerației), dar acesta nu poate fi exemplificativ”, „ar fi de discutat procentul datorat autorilor, și nu categoriile de hârtie, deci ar trebui să se aleagă calea de mijloc...”;

— PERGAM: „fiind vorba de gestiune colectivă obligatorie, repertoriile sunt considerate repertorii extinse, deci criteriile de proporționalitate prevăzute de lege nu se aplică” și „Statele membre aleg modalitatea prin care se aplică Directiva”.

Organismele de colectare a remunerației compensatorii pentru copia privată pot colecta doar ceea ce se datorează pentru utilizarea copiei private și trebuie să aibă un studiu bine documentat în acest sens. Nu numai că nu există dovada utilizării copiei private, dar nu există nici măcar o încercare de bună-credință a efectuării unui astfel de studiu, deși au trecut 15 ani de la promulgarea Legii nr. 8/1996.

Intimatele PERGAM și COPYRO au formulat întâmpinări, prin care au solicitat respingerea apelului ca nefondat.

Analizând cauza de față prin prisma motivelor de apel formulate de apelantă, față de ansamblul probator administrat în cauză, Curtea reține următoarele:

Primele cinci motive din cererea de apel critică modul de înțelegere de către completul de arbitraj a noțiunilor de **import** și achiziție intracomunitară.

1. Primul motiv de apel susține faptul că, în mod eronat, Curtea arbitrală a considerat că importul mărfurilor și achiziția intracomunitară reprezintă același lucru, ca instituție, în termenii legii, întărindu-și această greșeală de înțelegere prin faptul că mărfurile provenind din achiziția intracomunitară traversează granițe aparținând unor state suverane. În esență, se arată că libera circulație a mărfurilor constituie unul dintre elementele fundamentale ale Comunității Europene, scopul dispozițiilor ce instituie aceste libertăți fiind acela de a crea între statele membre o piață unică, liberă de orice restricții interne asupra comerțului, prezentând o poziție comercială unică în relațiile cu state terțe. În vederea acestor deziderate, prin Tratat s-a urmărit realizarea unei uniuni vamale prin desființarea între statele

membre a taxelor vamale asupra importurilor și exporturilor, a taxelor de echivalent, precum și adoptarea de tarife comune cu statele terțe (o politică comercială comună).

Hotărârea arbitrală a reținut, cu privire la acest aspect, că importul mărfurilor sau achiziția intracomunitară sunt, pe de altă parte, una și aceeași instituție vamală/fiscală, termenii legii stabilind însă un regim derogatoriu pentru mărfurile provenite din țări aflate în interiorul granițelor Uniunii Europene. Această concluzie se extrage observând că mărfurile provenind din achiziție intracomunitară traversează granițe aparținând unor state suverane. Au fost invocate și dispozițiile art. 101 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare (Codul vamal), potrivit cărora: „*Punerea în liberă circulație atrage aplicarea măsurilor de politică comercială și îndeplinirea formalităților vamale prevăzute pentru importul mărfurilor, precum și încasarea oricăror drepturi legale datorate.*”

Curtea constată că primul paragraf al acestui motiv de apel reprezintă, de fapt, singura critică din cadrul acestui motiv de apel, restul paragrafelor reprezentând aspecte teoretice legate de noțiunea de taxe cu caracter echivalent, invocându-se implicit faptul că remunerația compensatorie aplicată ar produce efectul unei taxe cu caracter echivalent.

Pentru soluționarea acestui motiv de apel, Curtea trebuie să definească noțiunile de import și achiziție intracomunitară.

Potrivit dispozițiilor art. 107 din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor:

„(1) Autorii operelor susceptibile de a fi reproduse prin înregistrări sonore sau audiovizuale pe orice tip de suport, precum și cei ai operelor susceptibile de a fi reproduse pe hârtie, direct ori indirect, în condițiile prevăzute la art. 34 alin. (1), au dreptul, împreună cu editorii, producătorii și cu artiștii interpreți sau executanți, după caz, la o remunerație compensatorie pentru copia privată, conform art. 34 alin. (2). Dreptul la remunerația compensatorie pentru copia privată nu poate face obiectul unei renunțări din partea beneficiarilor.

(2) Remunerația compensatorie pentru copia privată se plătește de fabricantii și/sau importatorii de suporturi de aparate, prevăzute la art. 34 alin. (2), indiferent dacă procedeul folosit este unul analogic sau digital.

(3) Importatorii și fabricantii de suporturi și aparate, prevăzute la art. 34 alin. (2), sunt obligați să se înscrie la Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, în Registrul național al copiei private, și pot desfășura activitățile respective de import sau de producție numai după obținerea de la Oficiul Român pentru Drepturile de Autor a certificatului de înregistrare. Acest certificat se eliberează de Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, pe baza dovezilor privind obiectul de activitate declarat legal și a Certificatului unic de înregistrare la registrul comerțului, în termen de 5 zile de la depunerea acestora.

(4) Lista suporturilor și a aparatelor pentru care se datorează remunerația compensatorie pentru copia privată, precum și cuantumul acestei remunerații se negociază din 3 în 3 ani, dacă una dintre părți o cere, în cadrul unor comisii constituite din:

a) câte un reprezentant al principalelor organisme de gestiune colectivă, care funcționează pentru câte o categorie de drepturi, pe de o parte;

b) câte un reprezentant al principalelor structuri asociative mandatate de fabricanții și importatorii de suporturi și aparate, numit de respectivele structuri asociative, și câte un reprezentant al primilor 3 fabricanți și importatori majori de suporturi și aparate, stabiliți pe baza cifrei de afaceri și a cotei de piață din domeniul respectiv, cu condiția ca acestea să fie declarate în acest scop la Oficiul Român pentru Drepturile de Autor pe propria răspundere, pe de altă parte.

(5) În vederea inițierii negocierilor potrivit procedurilor prevăzute la art. 131 alin. (2)—(4), organismele de gestiune colectivă sau structurile asociative ale fabricanților și

importatorilor de suporturi și aparate vor depune la Oficiul Român pentru Drepturile de Autor o cerere conținând lista suporturilor și aparatelor, cerere ce va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, prin decizie a directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, precum și cuantumul remunerațiilor ce urmează să fie negociate. Lista se elaborează în mod distinct pentru aparatele și suporturile din domeniul sonor și audiovizual și pentru aparatele și suporturile din domeniul grafic și se negociază în două comisii.

(6) Remunerațiile sunt procentuale și se calculează la valoarea în vamă, în cazul importatorilor, și, respectiv, la valoarea fără TVA, cu ocazia punerii în circulație a produselor de către producători, și se plătește în luna următoare importului sau datei de facturare.

(7) Remunerațiile negociate de părți sunt procentuale și sunt datorate pentru aparatele și suporturile prevăzute la art. 34 alin. (2), inclusiv pentru coli de hârtie pentru copiator format A4 și suporturi digitale.

(8) Remunerația compensatorie pentru copia privată reprezintă o cotă procentuală din valoarea specificată la alin. (6), după cum urmează:

- a) coli de hârtie pentru copiator, format A4: 0,1%;
- b) alte suporturi: 3%;
- c) pentru aparate: 0,5%.

(9) Negocierile pentru stabilirea listei aparatelor și suporturilor pentru care se datorează remunerația compensatorie se convoacă de Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, în termen de 15 zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a cererii de negociere, și se desfășoară potrivit procedurilor prevăzute la art. 131².

Pentru soluționarea prezentului apel, Curtea este chemată, în esență, să lămurească sensul noțiunii de „importator” folosite în cadrul dispozițiilor art. 107 din Legea nr. 8/1996, respectiv care a fost sensul acestui termen la momentul apariției legii; dacă acest sens a fost modificat ulterior în mod explicit, dacă a existat o modificare implicită a sensului acestui termen, ca urmare a aderării României la Uniunea Europeană și ca urmare a aplicării legislației comunitare.

Curtea este în concordanță cu susținerea că operațiunile de „fabricare”, „import” sau „achiziție comunitară” nu sunt noțiuni intrinseci domeniului dreptului de autor. Dar apelarea la alte ramuri de drept pentru clarificarea și definirea conținutului concret al acestor noțiuni devine necesară numai atunci când legislația din domeniul dreptului de autor nu oferă suficiente criterii legale pentru a realiza o astfel de definire.

La data intrării în vigoare a Legii nr. 8/1996 privind drepturile de autor nu a existat o definiție legală a noțiunii de „import” sau „importator” în chiar cuprinsul acestei legi, însă prin Legea nr. 285 din 23 iunie 2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe a fost introdus art. 14², potrivit căruia „**prin import, în sensul prezentei legi, se înțelege introducerea pe piața internă, cu scopul comercializării, a originalului sau a copiilor legal realizate ale unei opere fixate pe orice fel de suport.**”

Prin Legea nr. 571 din 22 decembrie 2003 privind Codul fiscal, intrată în vigoare la 1 ianuarie 2004, s-a prevăzut la art. 131 lit. b) că importul de bunuri reprezintă intrarea în Comunitate a bunurilor care se află în liberă circulație, provenite dintr-un teritoriu terț, care face parte din teritoriul vamal al Comunității.

Pe de altă parte, se definește **achiziția intracomunitară de bunuri**, la art. 130¹ alin. (1), ca fiind obținerea dreptului de a dispune, ca și un proprietar, de bunuri mobile corporale expediate sau transportate la destinația indicată de cumpărător, de către furnizor, de către cumpărător sau de către altă persoană, în contul furnizorului sau al cumpărătorului, **către un stat membru, altul decât cel de plecare a transportului sau de expediere a bunurilor.**

Astfel, prin import se înțelegea, la data apariției Legii nr. 8/1996, introducerea pe piața națională de produse sau bunuri din alte state. Acest sens a fost întărit prin introducerea, în 2004, a definiției legale a importului.

Curtea constată că nu se poate reține o schimbare a sensului noțiunii de „import” după aderarea României la Uniunea Europeană, argumentele folosite de apelantă pentru susținerea acestei ipoteze nefiind valide.

Astfel, potrivit prevederilor art. 67 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, evenimentele legislative implicite nu sunt recunoscute în cazul actelor normative speciale ale căror dispoziții nu pot fi socotite modificate, completate sau abrogate nici prin reglementarea generală a materiei, decât dacă acest lucru este exprimat expres.

Or, Legea nr. 8/1996 este act normativ special în raport cu Codul fiscal, iar definiția importului din cuprinsul Legii nr. 8/1996 este normă specială în raport cu definiția importului sau a achiziției intracomunitare introduse prin Codul fiscal.

Astfel, regula că actele normative speciale nu pot fi socotite modificate, completate sau abrogate implicit prin reglementarea generală a materiei se aplică, în sensul că norma specială reprezentată de definiția importului din cuprinsul Legii nr. 8/1996 nu poate fi considerată ca modificată implicit prin definiția importului sau a achiziției intracomunitare introduse prin Codul fiscal.

Astfel, nu este necesar să se considere că norma din Legea nr. 8/1996 referitoare la import a fost aplicată prin analogie sau prin extindere, pentru a deveni aplicabilă operațiunilor economice realizate de apelantă (introducere în România de produse din statele membre UE), cât timp sensul acestui termen — așa cum a fost el folosit de Legea nr. 8/1996 — nu a suferit niciodată modificări.

Cât privește susținerea apelantei că remunerația astfel aplicată reprezintă o taxă cu caracter echivalent, Curtea constată că în numeroase decizii Curtea Constituțională a statuat că remunerația este un drept patrimonial, iar nu o taxă impusă unei anumite categorii de comercianți și care reprezintă o obligație fiscală. Caracterul echitabil al remunerației compensatorii rezultă din faptul că aceasta are valoarea unei contraprestații pentru activitatea creatoare a unor persoane fizice sau juridice de drept privat, activitate pusă în slujba unor terți, care în acest fel pot să apară în calitate de debitori. Așa fiind, remunerația compensatorie pentru copia privată nu face parte din categoria impozitelor și taxelor. (deciziile nr. 180 din 10 octombrie 2000 și 1.114 din 8 septembrie 2001).

2. Într-un al doilea motiv de apel, apelanta arată că Legea nr. 24/2000 nu se aplică într-o formă contrară T.C.E., în ceea ce privește noțiunea de „valoare în vamă” astfel cum a fost interpretată de arbitri. Se susține că Legea nr. 157/2005, prin care România a ratificat tratatul privind aderarea Republicii Bulgaria și a României la Uniunea Europeană, s-a realizat ulterior, ceea ce face ca întreaga susținere a arbitrilor să fie caducă. Se mai arată că procedura de determinare a valorii în vamă este cea prevăzută în Acordul privind aplicarea articolului VII al Acordului general pentru tarife vamale și comerț 1994, ratificat prin Legea nr. 133/1994. La valoarea în vamă sunt incluse următoarele: a) cheltuielile de transport al mărfurilor importate până la frontiera română; b) cheltuielile de încărcare, de descărcare și de manipulare, conexe transportului, ale mărfurilor din import aferente parcursului extern; c) costul asigurării pe parcurs extern. Se susține că se taxează ceea ce nu trebuie, prin faptul că subiectul taxării nu are de-a face prin activitatea sa cu lezarea în vreun fel a dreptului de proprietate intelectuală, că se încalcă regulile obligatorii de comportament stabilite în piața comună a Europei, dar remunerația compensatorie se aplică până și pe cheltuieli de transport, încărcare, descărcare, asigurări etc.

Completul de arbitri a motivat, cu privire la acest aspect, că, potrivit dispozițiilor generale ale Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, normele vamale, fiscale ori procesual-fiscale își limitează efectele la raporturile juridice pentru reglementarea cărora au fost edictate. În speță, în aplicarea art. 14 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportată la dispozițiile Codului vamal, ale Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare (Codul fiscal), și ale Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Codul de procedură fiscală), trebuia ca legiuitorul să cuprindă reglementări din materia conexă (dacă o aprecia drept conexă) a drepturilor de autor și numai dacă aceste dispoziții erau indispensabile scopului urmărit. Mai precis, dacă legiuitorul aprecia că persoanele care dobândesc colile de hârtie pentru copiator format A4 pentru care se datorează remunerație compensatorie pentru copia privată sunt scutiți de la plata remunerației în situația în care colile de hârtie pentru copiator format A4 provin prin achiziție intracomunitară, trebuia să dispună în mod explicit acest lucru în reglementările financiar-fiscale.

Curtea constată că nu se aduc în concret argumente referitoare la aspectele sub care interpretarea Legii nr. 24/2000 făcută de arbitri este neconformă TCE, în ceea ce privește noțiunea de „valoare în vamă”. Curtea reține că sensul noțiunii de „valoare în vamă” nu este explicat concret în cuprinsul hotărârii arbitrale, nici în partea efectivă de metodologie și nici în partea de considerente a acesteia. Astfel, argumentele aduse de apelantă nu sunt relevante, ca și critici ale hotărârii arbitrale.

Pe de altă parte, înțelesul noțiunii de „valoare în vamă” prezintă interes pentru aplicarea concretă a metodologiei, pentru modul de calcul al remunerației concrete. În niciun caz nu se poate susține că, prin ceea ce include, valoarea în vamă reprezintă o noțiune care duce la afectarea și încălcarea regulilor de concurență loială sau a regulilor de comerț din cadrul comunității europene; fiecare stat membru are dreptul de a reglementa juridic noțiunea de comerț și de fiscalitate, cum este cea de valoare în vamă, pentru a putea face aplicarea normelor juridice interne. Or, în cazul unor operațiuni de achiziție intracomunitară, faptul că valoarea în vamă conține și costul unor servicii necesare realizării operațiunii de achiziție intracomunitară nu este contrar principiilor de protecție a drepturilor de proprietate intelectuală, câtă vreme aceste costuri se regăsesc oricum în prețul produsului final.

De asemenea, nici argumentul apelantei în sensul că Legea nr. 157/2005, prin care România a ratificat tratatul privind aderarea Republicii Bulgaria și a României la Uniunea Europeană, este ulterioară Legii nr. 24/2000 nu este relevant, deoarece interpretarea noțiunilor reprezintă o operațiune logico-juridică necesară tuturor actelor normative ce trebuie aplicate, care se face în raport cu normele juridice ce conțin reguli de interpretare în vigoare la momentul apariției legii noi; astfel, este normal ca la intrarea în vigoare a Legii nr. 157/2005 să se aplice regulile de interpretare juridică conținute în Legea nr. 24/2000.

3. Într-un al treilea motiv de apel, apelanta arată că, în interpretarea Curții arbitrale, dacă s-ar aplica înțelesul conceptelor cuprinse în legea dreptului de autor și definite în codul vamal, fiscal și procedural fiscal, titularii drepturilor de autor și-ar plăti singuri remunerația și vor obține ca drept de autor aceeași remunerație, din care se vor scădea impozitele aferente.

Curtea arbitrală a reținut, într-adevăr, că, dacă dispozițiile cuprinse în Codul vamal, în Codul fiscal și în Codul de procedură fiscală și-ar întinde efectele asupra drepturilor de autor, atunci titularii drepturilor de autor ar deveni subiecți pasivi ai raporturilor juridice vamale și/sau financiar-fiscale. Titularilor

drepturilor la remunerație compensatorie pentru copia privată le-ar fi închisă calea realizării unei remunerații echitabile pentru ceea ce privește echipamentele provenite prin achiziție intracomunitară.

Dar acest argument al completului de arbitraj s-a referit la combaterea argumentului conform căruia remunerația echitabilă aplicată achizițiilor intracomunitare reprezintă o taxă cu efect echivalent care, aplicată achizițiilor intracomunitare, e interzisă de Codul vamal, Codul fiscal și Codul de procedură fiscală și de legislația comunitară. Or, Curtea a reținut deja, în paragrafele anterioare, cu motivarea subsecventă, că nu se poate susține că remunerația echitabilă aplicată achizițiilor intracomunitare reprezintă o taxă cu efect echivalent, astfel că și acest argument al apelantei este înlăturat. În plus, Curtea reține că această critică subsumată punctului 3 din apel este o critică nejuridică, care nu poate primi un răspuns cu caracter juridic.

4. Într-un al patrulea motiv, apelanta susține că, prin soluția găsită de arbitri, sistemul intracomunitar, astfel cum este el tratat prin legislația europeană, nu este aplicabil la noi în țară, deci acest tratat este ratificat. Se invocă Cauza *Amministrazione delle finanze dello Stato/Simmenthal*, nr. C 106/77.

Curtea nu poate reține ca fiind just acest argument, câtă vreme, așa cum s-a statuat cu ocazia respingerii primului motiv de apel, între import și achiziție intracomunitară nu există diferențe de noțiune, ci doar de consecințe pe plan fiscal. Intrarea României în Uniune nu a însemnat deplasarea noțiunii de import la limita granițelor UE, ci această graniță a rămas, așa cum era logic, la limita granițelor țării. Cauza din jurisprudența CJUE invocată de apelantă nu este de natură să ducă la altă concluzie, principiile generale statuate în considerentele acestei decizii fiind complet respectate în situația dedusă judecății în prezentul dosar.

Apelanta mai susține că noua metodologie propusă de COPYRO, VISARTA și PERGAM prevede o aplicare a cuantumului remunerației compensatorii pentru copia privată la valoarea în vamă și, respectiv, la valoarea facturii externe, la valoarea facturată fără TVA (pentru producători), ceea ce înseamnă în fapt introducerea unei discriminări între operatorii cu această hârtie, precum și a unei concurențe neloiale pe piață, având în vedere că unii facturează marfa în condiția de livrare franco fabrică, alții până la granița țării vânzătoare, alții până la granița țării cumpărătoare, alții până la ușa clientului etc.

Curtea constată că este fondat acest argument al apelantei, urmând a fi admis, în sensul modificării metodologiei la art. 4, liniuța nr. 2, în sensul că se calculează la valoarea facturii externe/declarației de achiziție intracomunitară, fără TVA, pentru hârtia de copiator format A4 (se introduce această precizare din motive de simetrie față de cele de la punctul anterior), indiferent de gramaj, introdusă în spațiul comercial al României din Comunitatea Europeană.

Curtea are în vedere argumentele de echitate invocate de apelantă, precum și faptul că nu exista niciun motiv pentru a se crea diferențe între importurile din alte state (achizițiile naționale) și importurile din statele membre UE (achizițiile intracomunitare), sub aspectul calculării remunerației din valoarea în vamă fără TVA. De asemenea, pentru argumente de identitate de rațiune și de situații, se va introduce precizarea de mai sus, legată de hârtia pentru copiator format A4, pentru ambele tipuri de achiziții.

Argumentul legat de faptul că prin impunerea asupra „prețului de import” compensația se reflectă și asupra operațiunilor de manipulare, transport, asigurarea mărfii etc. este nefondat, Curtea reținând deja că aceste costuri se reflectă și în prețul final, ceea ce face ca includerea lor în valoarea în vamă să fie justă.

Nu se poate reține că remunerația compensatorie reprezintă o taxă cu efect echivalent și pentru motivul că nu este încasată de autoritățile publice și nu revine bugetului acestora, ci de un

organism de gestiune colectivă, revenind în final titularilor drepturilor de autor.

În restul argumentelor de la punctul nr. 4 din apel, apelanta reia susținerea că extinderea aplicării remunerăției compensatorii pentru copia privată și la achizițiile din cadrul UE introduce o definiție a importului care contravine legislației europene, precum și înseși esenței constituirii Uniunii Europene din punctul de vedere al asigurării liberei circulații a mărfurilor în interiorul UE.

Curtea a răspuns deja argumentului principal legat de această susținere, iar art. 261 din Codul de procedură civilă nu obligă instanța să analizeze toate sub argumentele invocate de parte, fiind suficient ca din întreaga motivare a hotărârii judecătorești să răzbată argumentul principal și rațiunile de fapt și de drept care au stat la baza respective soluții, cerință deja respectată până acum cu privire la acest argument.

Cu toate acestea, Curtea va mai adăuga următoarele considerente, în susținerea aceleiași soluții și respingerea aceluiasi motiv de apel.

Astfel, nu se poate susține că prin metodologia care se propune se excede în mod abuziv înțelesul noțiunii de import și liberă circulație, într-un mod contrar evident dispozițiilor interne și celor cuprinse în tratatele internaționale la care România a aderat.

În ceea ce privește argumentele legate de Directiva 2001/29/EC privind armonizarea anumitor aspecte legate de dreptul de autor și drepturile conexe în cadrul societății informaționale, se constată că prin Hotărârea preliminară din 16 iunie 2011 dată în interpretarea normelor acestei directive, Curtea Europeană de Justiție a stabilit că dispozițiile privind excepția pentru copie privată stabilesc faptul că, pentru a nu fi lipsite de orice efect util, ele impun statului membru care a instituit excepția privind copia privată în dreptul intern o obligație de rezultat, în sensul că acest stat este ținut să asigure, în cadrul competențelor sale, perceperea efectivă a compensației echitabile destinate despăgubirii autorilor afectați pentru prejudiciul suferit, în special dacă acesta s-a produs pe teritoriul statului membru menționat.

Mai mult, s-a statuat că revine autorităților, în special jurisdicționale, ale acestui stat membru obligația de a realiza o interpretare a dreptului intern conformă cu obligația de rezultat menționată, care să garanteze perceperea respectivei compensații de la vânzătorul care a contribuit la importul suporturilor în cauză prin punerea lor la dispoziția utilizatorilor finali. În speță, cauza viza obligarea unui vânzător de aparate și suporturi din Germania la plata remunerăției compensatorii pentru copia privată aferentă aparatelor și suporturilor vândute cumpărătorilor din Olanda, prin contracte la distanță.

Așadar, Curtea de Justiție a Uniunii Europene folosește noțiunea de „import” între statele membre, obligând chiar și vânzătorul dintr-un contract încheiat la distanță la plata remunerăției compensatorii pentru contribuția sa la importul de aparate și suporturi din Germania în Olanda.

Argumentul covârșitor în acest sens este acela că inclusiv Tratatul privind instituirea Comunității Europene folosește noțiunea de import sau export între statele membre.

Astfel, art. 28 (ex-articolul 23 din TCE) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, publicat în Jurnalul Oficial nr. C 115 din 9 mai 2008, p. 47, stabilește că Uniunea este alcătuită dintr-o uniune vamală care reglementează ansamblul schimburilor de mărfuri și care implică interzicerea, între statele membre, a taxelor vamale la import și la export și a oricăror taxe cu efect echivalent, precum și adoptarea unui tarif vamal comun în relațiile cu țări terțe. Art. 29 din același tratat (ex-articolul 24 din TCE) prevede că se consideră că se află în liberă circulație într-un stat membru produsele care provin din țări terțe, pentru care au fost îndeplinite formalitățile de import și pentru care au fost percepute în statul membru respectiv taxele vamale și

taxele cu efect echivalent exigibile și care nu au beneficiat de o restituire totală sau parțială a acestor taxe și impuneri.

Argumentul legat de Adresa nr. 2.244 din 28 septembrie 2008 emisă de ORDA către S.C. „Be Proffice” — S.A., în care se precizează că, odată cu aderarea României la Uniunea Europeană, noțiunea de „import” din țările membre ale Uniunii Europene nu mai există, iar societățile care realizează această operațiune nu au obligația de a mai plăti remunerăția compensatorie pentru copia privată pentru suporturile și aparatele achiziționate din statele membre ale Uniunii Europene, nu poate prezenta relevanță în raport cu argumentele de mai sus legate de normele juridice cuprinse în Codul fiscal, Codul de procedură fiscală și reglementările comunitare. O astfel de adresă nu are decât maximum un caracter pur informativ, nefiind opozabilă terților, nu este obligatorie și nu are forță juridică. Cu atât mai mult, o adresă de acest gen, care realizează o interpretare contrară legilor și actelor normative cu putere juridică, nu poate fi luată în considerare de o instanță judecătorească.

Cât privește argumentul legat de certificarea dată de EUGROPA, ca organism reprezentativ la nivelul Uniunii Europene, care reunește 22 de asociații naționale ale distribuitorilor angroșiști de hârtie și cartoane și care a statuat că nu există vreun caz prin care importatorii intracomunitari să fie taxați la valoarea din vamă, pentru produsele de hârtie format A4, Curtea constată că aceasta reprezintă o susținere care nu are relevanță, pe de o parte, deoarece se referă la încasările făcute de către autorități publice, iar nu de către organisme de gestiune colectivă, iar, pe de altă parte, așa cum reiese din chiar susținerile apelatei, se referă la „taxare”; or, cum s-a arătat pe larg mai sus, remunerăția compensatorie nu reprezintă o taxă.

Curtea constată că este corectă motivarea din cuprinsul hotărârii arbitrale, în sensul că altfel ar exista pericolul intervertirii finalității urmărite de către legiuitor prin dispozițiile art. 107 [alin. (8) lit. „a)"] al Legii nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, din protejarea drepturilor autorilor la remunerăție pentru copia privată indiferent de modul de proveniență al colilor de hârtie pentru copiator format A4 pentru care se datorează remunerăția în lăsarea fără niciun fel de protecție prin lege a titularilor drepturilor de autor, contrar normelor europene care stipulează un nivel ridicat de protecție.

În ceea ce privește argumentul că hârtia cu destinație pentru copiator, conform normelor europene ale industriei hârtiei, este cea de 80 g, singurul sortiment potrivit pentru xerocopiare, Curtea constată că art. 4 din metodologie se referă la „hârtia de copiator format A4, indiferent de gramaj”. Or, aceasta înseamnă că include și hârtia cu gramaj de 80 g, susținerea apelantei nefiind urmată de o consecință practică relevantă pentru a se dispune modificarea metodologie în acest sens.

5. Curtea constată că și motivul nr. 5 de apel este nefondat, apelanta realizând o greșită interpretare a Directivei 29/2001 și a Directivei 48/2004, din acest punct de vedere Curtea susținând argumentele aduse de completul de arbitraj.

Potrivit dreptului pozitiv și practicii europene, orice armonizare a dreptului de autori a drepturilor conexe trebuie să aibă la bază un nivel ridicat de protecție. În cazul unor anumite excepții sau limitări titularii drepturilor trebuie să primească o compensație echitabilă pentru a fi despăgubiți corespunzător pentru utilizarea operelor lor sau a altor obiecte protejate.

Instituția „compensației echitabile” este, în opinia Curții Europene de Justiție, o noțiune autonomă a dreptului Uniunii Europene și trebuie interpretată în mod uniform pe teritoriul acesteia din urmă.

Compensația echitabilă trebuie considerată drept contraprestația prejudiciului cauzat autorului care rezultă din reproducerea neautorizată a operei sale protejate pentru uz personal. Compensația echitabilă trebuie în mod obligatoriu să fie calculată pe criteriul prejudiciului cauzat autorilor operelor protejate.

Argumentul legat de aspectul că prin activitatea unui importator de hârtie nu se poate obține un beneficiu generat prin reproducerea și distribuția unei opere protejate și că suportul hârtie nu este suficient, prin el însuși, să producă prejudicii titularilor drepturilor de autor este incorect. Cum am reținut mai sus, prin excluderea colilor de hârtie pentru copiator format A4 provenite din achiziție intracomunitară pentru care se datorează remunerație compensatorie pentru copia privată s-ar crea un grav și injust dezechilibru între autorii operelor și utilizatorii-deținători cu orice titlu ai colilor de hârtie pentru copiator format A4, în sensul că autorii operelor ar fi în mod cert prejudiciați prin realizarea de copii private ale operelor lor, însă prejudiciul astfel creat nu ar mai putea fi reparat prin remunerația compensatorie.

Curtea mai constată că hotărârea arbitrală face o corectă aplicare a celor statuate în Cauza C-477/08 Padawan/SGAE. În raport cu această situație și astfel cum se prevede la ultima teză a considerentului (35) al Directivei 29/2001/CE, trebuie achitată „redevența pentru copia privată” nu de către persoanele private care efectuează copii ale operelor protejate, ci de către persoanele care dispun de colile de hârtie pentru copiator format A4 și care, în acest temei, pun suportul hârtie, în drept sau în fapt, la dispoziția persoanelor private ori le furnizează acestora din urmă un serviciu de reproducere. În cadrul unui astfel de sistem persoanele care dispun de suportul de reproducere au obligația de a plăti redevența pentru copia privată.

Cu privire la susținerea apelantei, în sensul că nu este utilizator, Curtea constată că este nefondată, față de aspectul că Curtea Europeană de Justiție lămurește exhaustiv atât sfera titularilor obligațiilor de plată, cât și temeiul obligațiilor lor.

Curtea Europeană de Justiție arată că titularii obligațiilor de plată a remunerației compensatorii pentru copia privată sunt „persoanele care dispun de echipamente, aparate sau suporturi de reproducere”.

Faptul că remunerația compensatorie se percepe deja de la importatorii de aparate tehnice, prin intermediul cărora se poate realiza operațiunea de reproducere (art. 107 din Legea nr. 8/1996), nu este un argument în favoarea apelantei, deoarece textul art. 107 din lege cuprinde mențiunea de importatori de suporturi și aparate, deci două ipoteze distincte care se completează și nu se exclud reciproc.

O altă distincție între persoanele care datorează remunerație compensatorie este contrară Directivei 29/2001/CE și practicii judiciare europene. Or, potrivit dispozițiilor art. 11 și art. 148 alin. (2) din Constituția României, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare.

Practica judiciară europeană își găsește o puternică susținere și în practica judiciară internă în domeniu.

După cum a statuat practica judiciară, dispozițiile invocate de pârâtă, art. 130¹ și art. 131 din Codul fiscal reprezintă norme în materie fiscală (și, mai mult, în materie de taxă pe valoarea adăugată — titlul VI al Codului) și au fost edictate pentru stabilirea raporturilor fiscale între contribuabili și stat, și nu pentru realizarea drepturilor de proprietate intelectuală. Prin urmare, domeniul de aplicare al acestor dispoziții trebuie interpretat după regula potrivit căreia unde legea distinge și interpretul trebuie să o facă. În speță s-a mai apreciat că principiile comunității vamale și fiscale nu vin în contradicție cu protejarea drepturilor ce fac obiectul cauzei.

6. Curtea găsește ca fiind fondat motivul de apel legat de penalități.

Astfel, penalitățile pentru plata cu întârziere a remunerației reprezintă — ca și calificare juridică — o clauză penală, ce urmează regimul juridic reglementat de art. 1066—1072 din Codul civil.

Din modul de reglementare a acestei instituții juridice rezultă că este o clauză contractuală, care trebuie să fie asumată de părțile cocontractante, fiind supusă liberului arbitru și liberului consimțământ.

Curtea consideră că, în lipsa acordului tuturor părților cocontractante în inserarea clauzei penale în contract, consimțământul nu poate fi suplinit prin hotărâre judecătorească.

Astfel, clauza penală este supusă libertății de voință a părților, în lipsa acordului, neexistând o normă juridică care să permită instanței să insereze o astfel de clauză în contract. Partea interesată nu rămâne însă fără protecție, deoarece aceasta poate folosi alte remedii legale pentru a sancționa partea adversă care nu execută la timp plata dobânzilor legale, acordarea de daune compensatorii etc., însă o sancțiune de acest gen nu poate fi impusă prin voința unică a unei părți cocontractante. Impunerea forțată încalcă dreptul la negociere, ce caracterizează orice contract, și, de asemenea, limitele dreptului de negociere ce revine organismului de gestiune colectivă.

Astfel, potrivit art. 130 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 8/1996, organismele de gestiune colectivă au obligația de a elabora metodologia pentru domeniile lor de activitate, cuprinzând drepturile patrimoniale cuvenite, ce trebuie negociate cu utilizatorii în vederea plății acestor drepturi, în cazul acelor opere al căror mod de exploatare face imposibilă autorizarea individuală de către titularii de drepturi. Or, negocierea poate avea ca obiect și ca finalitate doar acele elemente prevăzute de aceste dispoziții legale; dacă părțile la negociere erau de acord cu clauza penală, nimic nu se opunea însă ca aceasta să fie inserată în metodologie, pe principiul respectării voinței părților. Pe de altă parte, legea nu dă dreptul organismelor de gestiune colectivă să stabilească alte sancțiuni decât cele prevăzute de lege, cu voință proprie și împotriva opoziției exprese a partenerilor de negociere.

Faptul că alte metodologii includ penalități de întârziere nu reprezintă un argument util, câtă vreme fiecare parte implicată în negocieri poate aborda strategii diferite de apărare și aspectul penalităților nu reprezintă un aspect de ordine publică.

Nici argumentul intimei în sensul că din textul art. 107¹ din Legea nr. 8/1996 nu ar rezulta faptul că penalitățile sunt excluse de legiuitor pentru plata cu întârziere a obligațiilor nu este util, deoarece nu s-a reținut că legea ar exclude penalitățile, ci doar că acestea trebuie prevăzute în metodologie numai dacă toate părțile prezente la negociere sunt de acord în acest sens, fiind o clauză supusă exclusiv principiului liberei voințe a părților.

Pentru aceste considerente, constatând că acest motiv de apel este fondat, Curtea va înlătura clauza stipulată la pct. 6 al metodologiei stabilite prin hotărârea arbitrală, referitoare la plata de penalități de 0,1% pe zi de întârziere pentru achitarea cu întârziere a remunerației compensatorii.

7. În cadrul ultimului motiv de apel, apelanta invocă faptul că organismele colective nu și-au fundamentat metodologia printr-un studiu realizat în comun de organisme reprezentative în domeniu și în cunoștință de realitate, inclusiv Asociația Hârtiei din România, Asociația Importatorilor și Distribuitorilor de Aparare de Copiat din România, cu sprijinul asociațiilor de profil din UE. Se invocă principiul proporționalității, respectiv faptul că incidența copierii pe hârtie a unor opere protejate de dreptul de autor este infimă raportat la celelalte utilizări ale hârtiei A4, chiar și de 80 g, pentru alte scopuri decât copierea unor opere protejate de dreptul de autor, respectiv lucrări de birou, contracte, extrase de cont etc., atât în instituții de stat, cât și în bănci, corporații de orice profil, private.

Curtea nu poate reține o încălcare a principiului proporționalității, în raport cu ponderea utilizării hârtiei pentru reproducerea operelor protejate, deoarece această pondere a fost corect dimensionată de completul de arbitraj în stabilirea procentului remunerației raportat la baza de calcul.

Curtea mai constată că nu se poate face confuzie între operele subiect al copiei private și elementele ce nu constituie obiect al dreptului de autor conform art. 9 din Legea nr. 8/1996, în cazul cărora nu se poate aplica conceptul de copie privată, deoarece, pe de o parte, elementele ce nu constituie obiect al dreptului de autor nu sunt susceptibile de apropiere ca în cazul copiei private, situație în care materialele reproduse prin procedeul copiei private rămân în proprietatea, pentru uzul personal sau cercul normal al familiei celui care realizează copia privată, iar, pe de altă parte, prin destinația lor, aparțin domeniului public, din momentul apariției, difuzarea și reproducerea prin procedeul copiei private fiind libere sau interzise, fără a fi supuse vreunei autorizări. Într-o astfel de situație, nu se poate discuta despre conceptul de copie privată.

Mai mult decât atât, legiuitorul a înțeles să reglementeze acele utilizări ale operelor fără consimțământul autorului și fără plata vreunei remunerații conform art. 33 din Legea nr. 8/1996, doar în cazul operelor, și nicidecum să instituie excepții de la datorarea remunerației compensatorii pentru copia privată.

Pentru toate aceste considerente, în temeiul art. 296 din Codul de procedură civilă, Curtea va admite apelul, va dispune modificarea în parte a Hotărârii arbitrale nr. 2 din 22 februarie 2012 referitoare la Metodologia privind cuantumul remunerației

compensatorii pentru copia privată pentru coli de hârtie pentru copiator format A4, astfel: Art. 4 va avea următorul cuprins: „Baza de calcul pentru remunerația compensatorie pentru copia privată pentru colile de hârtie pentru copiator format A4, indiferent de gramaj, se calculează:

— la valoarea în lei din vamă, pentru hârtia pentru copiator importată, conform declarației vamale de import (DVI) și facturii externe;

— la valoarea facturii externe/declarației de achiziție intracomunitară, fără TVA, pentru hârtia de copiator format A4, indiferent de gramaj, introdusă în spațiul comercial al României din Comunitatea Europeană;

— la valoarea facturată, fără TVA, cu ocazia punerii în circulație a colilor de hârtie pentru copiator format A4, indiferent de gramaj de către fabricanți”; va înlătura clauza stipulată la pct. 6 al metodologiei stabilite prin hotărârea arbitrală, referitoare la plata de penalități de 0,1% pe zi de întârziere, pentru achitarea cu întârziere a remunerației compensatorii; va menține celelalte dispoziții ale hotărârii arbitrale apelate.

Cu privire la cheltuielile de judecată, față de culpa procesuală a intimatelor, dar și a apelantei, ca urmare a considerării ca fondate a doar o parte din motivele de apel, Curtea, în temeiul art. 276 din Codul de procedură civilă, va obliga fiecare intimată la plata către apelantă a câte 1.000 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată; va obliga apelanta la plata către intimata COPYRO a sumei de 1.000 lei, reprezentând cheltuieli de judecată; va compensa obligațiile reciproce stabilite pentru apelantă și intimata COPYRO.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECIDE:

Admite apelul formulat de apelanta Asociația Hârtiei din România, cu sediul în București, str. Dinu Vintilă nr. 5, bl. 4, sc. 1, ap. 6, sectorul 2, împotriva Hotărârii arbitrale nr. 2 din 22 februarie 2012, pronunțată de Corpul de Arbitri de pe lângă Oficiul Român pentru Drepturile de Autor în contradictoriu cu intimații COPYRO, cu sediul în București, str. Paleologu nr. 5 A, et. 3, ap. 3, sectorul 2, PERGAM, cu sediul în București, bd. Mircea Vodă nr. 35, bl. M27, et. 6, ap. 17, sectorul 3, și VISARTA, cu sediul în București, str. Fabrica de Chibrituri nr. 9—11, sectorul 5.

Dispune modificarea în parte a Hotărârii arbitrale nr. 2 din 22 februarie 2012 referitoare la Metodologia privind cuantumul remunerației compensatorii pentru copia privată pentru coli de hârtie pentru copiator format A4, astfel:

Art. 4 va avea următorul cuprins: „Baza de calcul pentru remunerația compensatorie pentru copia privată pentru colile de hârtie pentru copiator format A4, indiferent de gramaj, se calculează:

— la valoarea în lei din vamă, pentru hârtia pentru copiator importată, conform declarației vamale de import (DVI) și facturii externe;

— la valoarea facturii externe/declarației de achiziție intracomunitară, fără TVA, pentru hârtia de copiator format A4, indiferent de gramaj, introdusă în spațiul comercial al României din Comunitatea Europeană;

— la valoarea facturată, fără TVA, cu ocazia punerii în circulație a colilor de hârtie pentru copiator format A4, indiferent de gramaj de către fabricanți.”

Înlătură clauza stipulată la pct. 6 al metodologiei stabilite prin hotărârea arbitrală, referitoare la plata de penalități de 0,1% pe zi de întârziere, pentru achitarea cu întârziere a remunerației compensatorii.

Menține celelalte dispoziții ale hotărârii arbitrale apelate.

Obligă fiecare intimată la plata către apelantă a câte 1.000 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Obligă apelanta la plată către intimată COPYRO a sumei de 1.000 lei, reprezentând cheltuieli de judecată.

Compensează obligațiile reciproce stabilite pentru apelantă și intimata COPYRO.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 31 mai 2012.

PREȘEDINTE,
GEORGETA STEGARU

Judecător,
Andreea Vasile

Grefier,
Elena Dana Ciobanu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2013 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	205	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	450	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	5.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2013 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	50 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

